Annus XI - Vol. XI 1 Decembris 1919 Num. 13

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

EPISTOLA ENCYCLICA

AD PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE STIPE COLLIGENDA PRO PUERIS EUROPAE MEDIAE FAME LABORANTIBUS.

BENEDICTUS PP. XV

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Paterno iam diu animo ominabamur atque sperabamus fore, ut, restincto tandem immani bello suscitatoque christianae caritatis spiritu, quae fame et inedia, Europae praesertim mediae, regiones conficiebantur, illae ad meliorem condicionem, concordi bonorum omnium opera et conatu, paulatim adducerentur. At vero exspectationem Nostram eventus non omnem explevit; undique enim affertur, frequentissimos eos populos, quos diximus, tanta ciborum vestiumque laborare adhuc inopia, quantam mente effingere vix liceat. Miserrime perditur interea ac profligatur debiliorum corporum valetudo, atque in primis puerorum; quorum calamitate eo vehementius afficimur, quod ipsi non modo ignari insontesque sunt internecivi certaminis, quo terrarum orbem paene totum cruentari vidimus, sed futuri prae-

terea sunt novarum auctores stirpium quae nativam referent germinis infirmitatem.

Sed tamen ex hisce angoribus ac molestiis recreati aliquanto sumus cum nuntiatum Nobis est, homines recte animatos in societates coivisse, eo consilio, ut *pueros conservarent*. Egregium sane propositum, venerabiles Fratres, ut par erat, probare atque auctoritate Nostra fulcire non dubitavimus; congruebat enim cum praecipuis benignitatis officiis illi debitis aetatulae quae et Christo Redemptori carissima est et minus habet ad tolerandum et resistendum facultatis. Ceterum, in simili caussa id ipsum antea egeramus; meministis enim, Nos, haud ita pridem, pueris Belgarum, fame et egestate paene enectis, quantum in Nobis erat, opitulatos esse, eosque catholicorum caritati publice commendasse. Quorum quidem communi largitati magnam partem debetur, si tot innocentium parvulorum necessitatibus consulere et incolumitatem vitamque ipsam tueri licuit: cum enim Archiepiscopos et Episcopos Foederatarum Americae Civitatum ad tam praeclarum opus hortati essemus, continuo optatis Nostris generosus respondit plurimorum consensus. Prosperum rei successum hodie commemoramus, non tam ut laudibus ornemus homines in fastis christianae caritatis merito inscribendos, quam ut Episcopi orbis terrarum universi, voce et auctoritate Nostra impulsi, Nostrum hac in re consilium, quantum apud suos gratia valent, exsequi nitantur atque contendant.

Adventante igitur D. N. Iesu Christi Natali die, ad miserrimos pueros Europae potissimum mediae, quos premit acrius earum indigentia rerum quae ad vitam necessariae sunt, sponte provolat cogitatio Nostra; tenerrimamque sobolem eo maiore complectimur sollicitudine, quo expressius refert Nobis divini Infantis imaginem, propter hominum amorem in Bethlemitico specu hiemalia frigora rerumque omnium inopiam perferentis. Hac quidem occasione nulla profecto opportunior, ut Christifidelium caritatem et miserationem, atque adeo humanitatem omnium qui de salute humani generis non desperent, pro insontibus pueris imploremus.

Itaque mandamus, venerabiles Fratres, ut, ad propositum, de quo locuti sumus, assequendum, in vestra cuiusque dioecesi, publicis supplicationibus in diem octavum ac vicesimum proximi mensis Decembris indictis, quo die sollemnia Ss. Innocentium aguntur, stipem fidelium colligendam curetis. Atque ut in hoc nobilissimo beneficentiae certamine utilitati tot puerorum aptius prospiciatur, praeter stipem, cibaria quoque et medicamenta et vestes et textilia corroganda videntur, quibus rebus populi earum regionum, prae ceteris adiumentis, indigent. Oblata vero eiusmodi dona quo demum pacto aeque dividantur et ad destinatum locum pervehantur, dicere vix attinet; id enim negotii vel iis societatibus committi poterit, quas ad rem constitutas esse significavimus, vel qua alia cuique libeat ratione expediri.

Iam quibus hortationibus, ex officio universalis paternitatis Nobis divinitus credito, usi sumus, eas, quamquam ad catholicos potissimum pertinent, confidimus tamen, omnes, qui humanitatis sensus habeant, esse benigne excepturos. Ut autem exemplo reliquis praeeamus, etsi undique gentium et continenter a Nobis plurimum opis auxiliique postulatur, in puerorum eorundem levamen, pro facultatibus Nostris, centum millia libellarum italicarum conferre statuimus.

In auspicium interea secundi exitus, inque testimonium paternae benevolentiae Nostrae, vobis, venerabiles Fratres, et universo clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXIV mensis novembris anno MCMXIX, Pontificatus Nostri sexto.

BENEDICTUS PP. XV

EPISTOLA APOSTOLICA

AD PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ORBIS CATHOLICI: DE FIDE CATHOLICA PER ORBEM TERRARUM PROPAGANDA.

BENEDICTUS PP. XV

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Maximum illud sanctissimumque munus quod, suo iam instante ad Patrem reditu, Dominus Noster Iesus Christus discipulis demandavit, cum dixit: *Euntes in mundum universum praedicate evangelium omni creaturae,* [1] non erat sane Apostolorum vita terminandum, sed apud eorum successores perpetuandum usque ad consummationem saeculi, quoad scilicet futuri essent in terra homines, quos veritas liberaret. Ex quo igitur *illi profecti praedicaverunt ubique* verbum Dei, [2] ita quidem ut *in omnem terram* exierit *sonus eorum: et in fines orbis terrae verba eorum;* [3] divini mandati memor, Ecclesia nunquam, labentibus saeculis, cessavit adhuc traditae divinitus doctrinae partaeque humano generi per Christum salutis aeternae nuntios et administros in omnes partes mittere. Illo ipso enim trium saeculorum spatio, quo ad Ecclesiam recens natam opprimendam, alia ex alia, excitata ab inferis persecutio desaeviit, cum omnia Christianorum sanguine redundarent, vox tamen Evangelii praeconum late Romani imperii fines pervagata est. Postquam vero pax et libertas publice est Ecclesiae data, multo maiores in apostolatu progressus toto orbe fecit: quo in genere praeclari vitae sanctimonia viri utilissime elaborarunt. Ex his Gregorius Illuminator Armeniam christiano nomini adiungit, Styriam Victorinus, Aethiopiam Frumentius; tum parit Hiber-

[1] Marc., XVI, 15.
[2] Ibid., 20.
[3] *Ps. XVIII*, 5.

nos Christo Patritius, Anglos Augustinus, Columba Palladiusque Scotos; deinde illustrat Evangelii luce Hollandiam Clemens Willibrordus, primus ille Ultraiectensium Episcopus, Germaniae populos Bonifacius et Ausgarius, Slavoniae autem Cyrillus et Methodius ad catholicam Fidem traducunt. Deinceps multo latior campus hominibus apostolicis patere coepit, cum Gulielmus de Rubruquis Fidei facem Mongolis intulit, cumque beatus Gregorius X primos missionales legavit in Sinam: quos subinde Francisci Assisiensis alumni consecuti, non exiguam ibi constituerunt fidelium ecclesiam, quam haud multo post persecutionis orta tempestas dissipavit. America autem detecta, virorum apostolicorum agmen, in quibus praecipue commemorandus est Bartholomaeus Las Casas, Dominiciani Ordinis decus ac lumen, miseros indigenas cum ab hominum dominatu improbo tuendos, tum ex daemonum durissima servitute eripiendos suscipiunt; intereaque Franciscus Xaverius, dignus is quidem qui Apostolis ipsis comparetur, cum in Indiis Orientalibus et in Iaponia pro Christi gloria animarumque salute mirifice desudasset, ad Sinensis limen Imperii, quo iam tendebat, emoritur, quasi discessu suo aditum patefaciens novae Evangelii praedicationi in illam regionum immensitatem, in qua erat futurum ut e tot inclytis religiosorum Ordinibus et Missionalium Familiis homines Fidei propagandae studiosi, tantas per vicissitudines rerum ac temporum, apostolatum obirent. Postremo continens ea quae ultima patuit, Australia, itemque Africae interiores tractus, audacia constantiaque recentiorum explorati, christianae Fidei nuntios acceperunt; ac fere iam nulla est intra vastissimum mare Pacificum tam remota insula, quo non Missionalium nostrorum virtus actuosa pervaserit. Ex iis autem plurimi exstiterunt, qui cum fratrum salutem quaererent, ipsi, Apostolorum exemplo, ad sanctitatis fastigium pervenerint, nec pauci, qui, apostolatum martyrii laude cumulantes, Fidem profuso sanguine confirmarint.

Iam vero tot tantosque labores a nostris in Fidei propagatione exantlatos, tanta studia posita, tanta invictae fortitudinis

exempla edita considerantibus, vehementer demirari licet, innumerabiles tamen esse adhuc qui in tenebris et in umbra mortis sedeant; siquidem ethnicorum habita recenter ratione, ad decies millies centena millia numerantur.

Nos igitur, tam immensae animarum multitudinis lacrimabilem sortem miserantes, cum, pro Apostolici sanctitate officii, nihil habeamus antiquius quam ut beneficia eis divinae Redemptionis communicemus, equidem plurifariam in orbe catholico increbrescere illa, Dei nimirum Spiritu commota, studia bonorum in Missionibus exteris provehendis et explicandis, libenti sane gratoque animo videmus. Itaque ad ea ipsa studia fovenda usque quaque et incitanda, ut Nostro est muneri summisque votis consentaneum, lumine auxilioque Domini magnis precibus implorato, has vobis, venerabiles Fratres, mittimus litteras quibus vos vestrosque cleros ac populos hortamur, significantes quemadmodum huic gravissimae causae prodesse possitis.

Primum omnium ad eos Nostra spectat oratio, qui, ut Episcopi aut ut Vicarii Praefective Apostolici, sacris praesunt Missionibus: ipsis enim cura omnis proxime incumbit Fidei propagandae, in iisdem praesertim spem amplificationis suae habet Ecclesia repositam. Quamquam non ignoramus quo fere sint ardore apostolatus, probeque novimus quae quantaeque iis vincendae difficultates fuerint, subeundaque discrimina, his maxime postremis annis, non modo ne de suis praesidiis stationibusque decederent, sed ut regnum Dei etiam dilatarent. Ceterum, eorum erga hanc Apostolicam Sedem observantia ac pietate perspecta, confidenter ipsis, ut filiis pater, animum Nostrum aperimus. Hoc igitur ante omnia cogitent, se suae quemque Missioni tamquam animam, ut aiunt, esse debere. Quamobrem suis sacerdotibus ceterisque sui muneris adiutoribus bono sint, verbis factisque, documento, animosque ac stimulos addant ad sequenda usque meliora. Quotquot enim quoquo pacto in hac vinea Domini operantur, experimento cognoscant oportet, pla-

neque sentiant Missioni praesidere patrem, vigilem, diligentem, caritatis plenum, omnes et omnia summo studio complectentem, qui suorum rebus gaudeat prosperis, condolescat adversis, conatus coeptusque laudabiles secundet atque adiuvet, qui denique subditorum quaecumque sunt, ut sua propria respiciat. Omnino, prout una quaeque gubernatur, ita varia est conditio et fortuna Missionum: quibus proinde valde perniciosum evenire potest, si quis ineptus minusve idoneus praeponatur. Plerumque enim quisquis patriam carosque propinquos deserit, christiani nominis propagandi causa, is longo saepiusque periculoso itineri se committit, alacer et promptus ad durissima quaeque toleranda, dum quam plurimas Christo animas lucretur. Qui si diligenti praeposito utitur, cuius sibi omnibus in rebus adsit prudentia et caritas, non est dubium, quin fructuosissima futura sit eius opera; sin autem, valde est timendum ne, laboribus incommodisque paulatim defatigatus, ad extremum deficiat animo desidiaeque se dedat.

Praeterea qui Missioni praeest, curare in primis debet ut eam usque promoveat pleneque explicet. Etenim, cum ea regio cuius terminis sua Missio circumscribitur, omnis quam longe lateque patet, ipsius sit mandata curae, profecto omnium quotquot eadem in regione incolunt, ipsi omnino quaerenda est salus sempiterna. Quamobrem si ex ingenti multitudine aliquot millia ethnicorum ad Fidem traduxerit, non ei fas erit in hoc acquiescere. Accuret quidem, tueatur et foveat eos quos iam Iesu Christo peperit, nec sinat ex eis dilabi quemquam et interire. Verum ne putet se fungi, ut oportet, officio, nisi ceteros etiam, quorum fere est nimio maior numerus, veritatis vitaeque christianae compotes facere pro viribus et sine ulla intermissione contendat. Itaque ut ad aures singulorum eo celerius meliusque Evangelii praedicatio perveniat, multum proderit alias subinde missionalium stationes et sedes constituere, futuras tamquam totidem centra Vicariatibus aut Praefecturis novis, in quas, cum opportunitas adfuerit, eadem Missio dividatur. Quo loco debitas tribuimus laudes Vicariis Apostolicis, quotquot sunt

qui ea ratione, quam diximus, regno Dei nova semper incrementa parant: eamque in rem si domesticorum adiutorum copia sibi non suppetat, eos ex aliena religiosorum familia vel societate libentissime accipere consueverunt.

At contra, quam non probandus ille foret qui Dominici agri partem, sibi assignatam ad excolendum, tamquam suam propriam possessionem haberet, quam prorsus nollet alienis manibus attingi. Quanta vero subeunda ei esset divini iudicii severitas, praesertim si - quod saepius contingere memoravimus - christianis non ita multis circumfusa esset multitudo ethnicorum, quibus quidem erudiendis quum ipse cum suis verbi ministris non sufficeret, nollet aliorum operam advocatam adhibere. Atqui catholicae Missionis praeses, cui nihil aliud cordi sit nisi Dei gloria et salus animarum, undique ad sanctissimum munus adiutores, cum opus fuerit, conquirit, nec ii qui sint, suae an alienae familiae aut nationis, quidquam pensi habet, *dum omni modo ... Christus annuntietur:* [1] nec solum adiutores, sed adiutrices etiam, idest sorores religiosas adhibet ad scholas, ad orphanotrophia, ad nosocomia, ad domus hospitales, ad cetera caritatis instituta, in quibus novit, Dei providentis nutu, incredibilem quamdam vim ad fidem latius proferendam inesse.

Ad haec bonus Missionis praefectus non se intra suos fines continet, quasi aliena ducat omnia quae foris fiunt, sed, urgente caritate Christi, cuius ad gloriam quidquid intersit, sua multum interesse putat, cum collegis finitimis amicitiam et necessitudinem studet habere. Multa enim saepe exsistunt communia negotia ad eamdem regionem pertinentia quae, ut patet, nisi communiter, expediri non possunt. Sed praeterea magno cum Religionis emolumento Missionum praesides, quotquot poterunt, in unum statis temporibus convenient, ut consilia inter se conferant, mutuisque alloquiis confirmentur. Denique illud est quo quicumque Missionem regunt, ii suas praecipue curas oportet habeant conversas, ut sacrorum ministros de gente ipsa, in qua versantur, educent atque instituant: id quod novarum ec-

[1] *Philip.*, I, 18.

clesiarum spem maxime continet. Nam sacerdos indigena, utpote qui ortu, ingenio, sensibus studiisque cohaereat cum suis popularibus, mirum quantum valet ad Fidem eorum mentibus insinuandam: multo enim melius, quam quisquam alius, novit quibus modis quidpiam eis persuaderi queat. Ita saepe fit ut illuc faciles aditus habeat, quo advenae sacerdoti pedem inferre non licet.

Iam vero clerum indigenam, ut speratos fructus afferat, omnino necesse est bene conformare et fingere. At nequaquam satis erit ad hoc institutio quaedam inchoata et rudis, talis videlicet ut quis ad sacerdotium ineundum evadat idoneus, sed plena debet esse perfectaque et numeris omnibus absoluta, qualis sacerdotibus cultarum gentium tradi solet. Neque enim clerus indigena eatenus parandus est, ut missionarios advenas, humilioribus ministeriis addicti, adiuvent, verum ut ipse, par divino muneri obeundo, recte possit populi sui gubernationem aliquando suscipere. Nam ut Ecclesia Dei catholica est nullamque apud gentem vel nationem extranea, ita consentaneum est ex una quaque gente sacrorum administros exsistere quos divinae legis magistros viaeque ad salutem duces sequantur populares sui. Ubicumque igitur adsit quantum sat est indigenae cleri eiusque bene instituti et vocatione sua sancta digni, ibi Missionarii opus feliciter expletum ecclesiamque praeclare esse fundatam iure dixeris. Quod si forte ad eam labefaciendam procella dein persecutionis oriatur, non verendum est ne, eo fundamento iisque radicibus, non sit hostiles impetus latura.

Hoc enimvero tam grave muneris officium ut ex veritate aestimarent diligenterque exsequerentur, semper apud Missionum rectores institit Apostolica Sedes: cuius quidem in hoc genere studium clare indicant vetera et recentia huius Urbis Collegia clericis exterarum nationum instituendis, praesertim Orientali ritu. At, post hanc instantiam Pontificum, dolendum est, regiones esse, in quas abhinc pluribus saeculis catholica Fides illata sit, atque ubi tamen clerum indigenam, nisi deterioris notae, non reperias: item populos esse nonnullos, mature Evangelii

luce illustratos, qui ex barbaria ad eum iam humanitatis gradum emerserint, ut in omni civilium artium varietate praestantes viros habeant, quique, cum multa iam saecula salutari Evangelii Ecclesiaeque virtute sint affecti, tamen adhuc nec Episcopos, a quibus regerentur, nec sacerdotes, quorum disciplina civibus imperitaret, efferre potuerint. Apparet igitur mancam mendosamque esse rationem ad hunc diem alicubi usitatam in educando clero qui se ad Missiones applicet: cuius quidem incommodi removendi causa, Sacro Consilio Propagandae Fidei mandamus, ut quae variis regionibus opportuna sint, constituat, et Seminaria, quae regionibus singulis pluribusque simul dioecesibus usui sint, vel condenda curet vel condita iam recte gubernanda, praesertim vero sollicitum sit quemadmodum novus in Vicariatibus ceterisque Missionum locis clerus adolescat.

Iam vos alloquimur, dilectissimi Nobis Filii, quotquot estis, Dominicae vineae cultores, quorum in manibus proxime posita est, cum christianae sapientiae propagatione, tot salus animarum. – Principio versetur vobis semper ante oculos excellentia magnitudoque muneris, in quod vester insumitur labor. Divinum est prorsus longeque ab humanarum rationum exiguitate remotum, quod vobis propositum est, iacentibus in mortis umbra lucem admovere et ruentibus in interitum caeli viam aperire. Intelligentes igitur vestrum unicuique dictum a Domino: *obliviscere populum tuum, et domum patris tui,* [1] memineritis non hominum debere vos imperium propagare, sed Christi, nec patriae quae hic est, sed patriae quae sursum, cives adiicere. Ac miserum sane foret, si qui ex Missionariis ita suae dignitatis immemores viderentur, ut potius de terrena patria quam de caelesti cogitarent, eiusque plus aequo studerent potentiam dilatare gloriamque super omnia extendere. Esset haec quidem apostolatus pestis teterrima, quae in Evangelii praecone omnes caritatis animarum nervos elideret, ipsiusque vulgo debilitaret auctoritatem. Homines enim, quantumvis barbari et immanes, satis

[1] *Ps. XLIV,* 11.

bene intelligunt quid sibi velit, quid ab eis quaerat Missionarius, sagacissimeque odorando perspiciunt, si quid aliud, ac ipsorum spirituale bonum, expetat. Fac vero eum terrenis aliqua ex parte inservire consiliis, nec se virum undique apostolicum gerere, sed suae quoque patriae negotia procurare videri: continuo omnis eius opera in suspicionem veniet multitudini: quae quidem facile adduci poterit in eam opinionem ut christianam religionem putet propriam cuiusdam externae nationis esse, quam religionem qui amplexus sit, subiecisse se tutelae imperioque civitatis exterae, propriaeque civitatis ius exuisse videatur.

Magnae Nobis quidem aegritudini illa sunt de rebus Missionum commentaria, quae hisce postremis annis vulgari coepta sunt, in quibus non tam studium apparet Dei regnum dilatandi, quam propriae civitatis amplitudinem augendi: miramurque in eis nihil curari quantum haec abalienent a religione sancta animos ethnicorum. Haud ita Missionarius catholicus, hoc dignus nomine: sed is, perpetuo recogitans, se nequaquam pro sua ipsius natione, verum pro Christo legatione fungi, ita se gerat ut quilibet sine ulla dubitatione agnoscat eius ministrum religionis quae, cum omnes complectatur homines, in spiritu et veritate Deum adorantes, nulli est nationi extranea, atque *ubi non est Gentilis, et Iudaeus, circumcisio, et praeputium, Barbarus et Scytha, servus, et liber: sed omnia, et in omnibus Christus.* [1] Alterum autem perdiligenter Missionario cavendum, hoc est ne alios quaestus velit facere quam animarum. Verum hac de re non attinet plura dicere. Nam quem cupiditas teneat lucri, quomodo ille divinae gloriae studebit unice, ut oportet, in eamque promovendam, alios revocans ad sanitatem, paratus erit sua omnia vitamque ipsam impendere? Accedit quod ob eam causam multum ei decederet auctoritatis apud infideles, maxime si, quod proclive factu est, studium rei quaerendae in avaritiae vitium iam abiisset; cuius quidem sordibus nihil est nec hominibus contemptibilius nec Dei regno magis indignum. Bonus igitur Evangelii propagator perstudiose in hoc etiam sequetur gen-

[1] *Colos.*, III, 11.

tium Apostolum, cuius non solum est illa ad Timotheum hortatio: *habentes alimenta, et quibus tegamur, his contenti simus,* [1] quandoquidem usque eo laudem abstinentiae magni fecit ut, operosissimi muneris distentus curis, tamen labore et manu sibi victum compararet.

Sed enim Missionario, priusquam ad apostolatum accedat, adhibenda est praeparatio diligens: quamquam quispiam dicat non esse tot rerum scientiam ei necessariam qui gentibus ab humanitate remotissimis sit Christum nuntiaturus. Nam, licet controversia esse non possit quin ad salutarem animorum conversionem plus virtutum ornamenta valeant quam litterarum, tamen si qui bono tamquam commeatu doctrinae non sit instructus, multum sibi saepe sentiet deesse praesidii ad sancti ministerii fructum. Neque enim is raro et librorum copia caret et doctorum, quos consulat, consuetudine, cum tamen respondere rogantibus, quidquid contra fidem obiecerint, quaestionesque dissolvere, vel perdifficiles, debeat. Ad haec, quo is se eruditiorem ostendet, eo maior eius erit vulgo opinio, praesertim si in populo versabitur, apud quem in honore et in pretio sint studia doctrinae; quo quidem in genere nimium sane dedeceret veritatis nuntios a ministris errorum superari. Itaque, dum alumni sacrorum, quos Dominus advocet, ad apostolicas expeditiones rite instituentur, omnino eos in omnibus disciplinis, tum sacris tum profanis, quae Missionariis opus sint, eruditi oportebit. Id ipsum fieri, uti par est, in scholis Pontificii Collegii Urbaniani christiano nomini propagando, volumus: in quibus etiam proprium magisterium scientiae rerum quae ad Missiones pertinent, tradendae posthac esse iubemus.

In iis vero quae Missionarius percepta et cognita habeat necesse est, praecipue est numerandus, ut apparet, sermo populi, cuius se saluti devovebit. Nec enim contentus esse debebit levi quadam huius cognitione sermonis, sed tanta ut expedite atque emendate loqui possit. Siquidem omnibus, imperitis aeque ac doctis, debitor est, nec ignorat quam facile quis possit, bene lo-

[1] I, *Tim.*, VI, 8.

quendo, allicere ad benevolentiam animos multitudinis. Ac praesertim explicationem doctrinae christianae non catechistis committat diligens Missionarius, sed hanc provinciam, velut sibi propriam, atque adeo ut potissimam sui muneris partem, ipse retineat, qui non est aliam ob causam missus a Deo, nisi ut Evangelium praedicaret. Eidem autem interdum continget ut, tamquam religionis sanctae nuntius et interpres, primoribus populi se sistere debeat, aut in coetus doctorum hominum invitetur: tum vero qua ratione is suam tuebitur dignitatem, si sermonis inscitia exprimere sua sensa prohibeatur? — Nos igitur hoc ipsum attendimus nuper, cum, catholici nominis apud Orientales incremento et propagationi consulentes, peculiare in Urbe studiorum domicilium instituimus, ubi qui apostolatum in iis regionibus obituri essent, gnari scientesque linguarum morumque Orientis, ceterisque praesidiis instructissimi evaderent. Quod quidem Institutum cum magnae opportunitatis Nobis videatur, hac utimur occasione ad exhortandos, quotquot sunt, moderatores religiosarum familiarum, quibus Orientales Missiones sunt demandatae, ut suos alumnos, iisdem Missionibus destinatos, ea disciplina excolendos expoliendosque curent.

At, qui se ad apostolicum munus recte accingit, unum necesse est ante omnia sibi comparet, utpote maximi momenti ac ponderis, videlicet, quod supra memoravimus, vitae sanctimoniam. Etenim homo Dei sit oportet, qui Deum praedicat; oderit peccatum, qui odisse peccatum iubet. Maxime apud infideles, qui sensu potius, quam rationibus, ducuntur, multo plus proficitur fidem exemplis praedicando quam verbis. Esto igitur Missionarius omnibus mentis animique laudibus praeditus, omnibus doctrinis excultus, omni humanitate politus; nisi haec cum morum innocentia cohaereant, parum aut nihil efficacitatis habebunt ad salutem populorum, imo plurimum et ipsi et ceteris obesse possunt.

Sit ille igitur in exemplum humilis, obediens, castus, sit praecipue pius, sanctaeque orationi ac perpetuae cum Deo coniunctioni deditus, sedulo apud eum causam agens anima-

rum. Quanto enim fuerit Deo coniunctior, tanto plus ei divinae gratiae et adiumenti impertietur. Audiat autem Apostolum sic hortantem: *Induite vos ergo sicut electi Dei, sancti, et dilecti, viscera misericordiae, benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam.* [1] Harum ope virtutum patens planusque in animos hominum est veritati aditus, quibusvis submotis impedimentis; neque enim ulla est adeo contumax voluntas quae eis facile obsistat. Ergo Missionarius, qui quidem ad similitudinem Iesu Domini flagret caritate, cum vel perditissimos ethnicorum numeret inter filios Dei, utpote eodem divini sanguinis pretio redemptos, non eorum vel inhumanitate irritatur, vel morum perversitate percellitur, non eos despicit aut fastidit, non acerbe atque dure tractat, verum omnibus christianae benignitatis officiis studet allicere, ut ad complexum Christi, Pastoris Boni, aliquando perducat. In quo illud Scripturae Sanctae meditari consuevit: *O quam bonus, et suavis est, Domine, spiritus tuus in omnibus! Ideoque eos, qui exerrant, partibus corripis: et de quibus peccant, admones et alloqueris, ut relicta malitia, credant in te, Domine.... Tu autem dominator virtutis cum tranquillitate iudicas, et cum magna reverentia disponis nos.* [2] Quid vero est aut difficultatis aut molestiae aut discriminis, quod talem Iesu Christi legatum ab incoepto remoretur? Nihil sane: nam, gratissimus in Deum qui se tam celso muneri destinavit, omnia quaecumque inciderint adversa et aspera ad tolerandum, labores, contumelias, inopiam, famem, mortem ipsam quamvis crudelem, magno complectitur animo, dum vel unam ex infernorum faucibus animam eripiat.

Ita affectus animatusque, Christi Domini et Apostolorum exemplo, ad suum munus fungendum fidenter Missionarius aggrediatur: sed omnem fiduciae suae rationem in Deo collocabit. Divinum est hoc totum, ut diximus, christianam propagare sapientiam, cum solius Dei sit penetrare in animos, ut et mentes splendore veritatis illustret, et voluntates igniculis virtutum in-

[1] *Colos.*, III, 12.

[2] *Sap.*, XII, 1 2, 18.

flammet, et idoneas vires homini, ad sequendum efficiendumque id quod verum bonumque cognoverit, adiiciat. Quare, nisi ministro elaboranti Dominus adfuerit, is frustra contendet. Idem nihilo minus tamen strenue pergat pro instituto contendere, auxilio nimirum fretus divinae gratiae, quae nunquam, eam roganti, defutura est. – Quo loco praetereundae silentio non sunt mulieres, quae iam inde a rei christianae primordiis egregiam operam studiumque Evangelii praeconibus navare consueverunt. Ac dignae sunt quae praecipua cum laude hic commemorentur virgines illae Deo devotae, quae in sacris Missionibus frequentes versantur, puerorum educationi, pietatisque et beneficentiae multiplicibus institutis addictae; volumusque haec suorum commendatio meritorum illis ad bene de Ecclesia sancta merendum animos addat et alacritatem. Illae autem pro certo habeant tanto suam operam fore utiliorem, quanto magis suae ipsarum perfectioni spiritus studuerint.

Affari iam libet universos omnes, quicumque, magno Dei miserentis munere, verae sunt Fidei compotes et innumerabilia, quae inde manant, beneficia participant. Ac primum attendant oportet quam sancta teneantur lege sacris ad infideles Missionibus opitulandi. Etenim *mandavit* (Deus) *unicuique de proximo suo;* [1] quod mandatum eo quidem urget gravius, quo proximum premit maior necessitas. At vero quod genus hominum magis fraternae opis indiget, quam infidelium, qui, cum Deum ignorent, caecis effrenatisque cupiditatibus devincti, pessimam omnium, sub diabolo, serviunt servitutem? Quotquot igitur his illuminandis opem pro facultate attulerint, praesertim Missionalium operam adiuvando, ii et maxima in re officii partes expleverint et grates Deo acceptissimum in modum de Fidei beneficio persolverint.

Iamvero triplicis generis sunt adiumenta quae Missionibus afferri possunt, quaeque Missionales ipsi rogare non desinunt. Primum est, quod quidem cuique praestare licet, ut propitius

[1] *Eccli.*, XVII, 12.

eis Deus invocetur. Semel iterumque iam diximus inanem atque irritum, a Missionariis insumptum, laborem fore, nisi eum divina gratia fecundarit, Paulo testante qui ait: *Ego plantavi, Apollo rigavit, sed Deus incrementum dedit.* [1] Huius autem gratiae impetrandae una via est eaque in perseverantia humilium precum consistit, nam *de omni re, quamcumque petierint, fiet illis a Patre meo* [2] dicit Dominus. Quae preces, si unquam alias, sane effectu carere non possunt in hac causa, qua nulla praestantior, nulla gratior Deo est. Quemadmodum igitur dum Israelitae cum Amalec praeliabantur, interea Moyses in summo colle divinam eis opem sublatis manibus impetrabat, ita Evangelii propagatoribus laboriose in vinea Domini se exercentibus omnes debent Christifideles sanctarum precationum ope suffragari. Cui quidem officio rite exsequendo cum proprie institutus sit *Apostolatus precationis* qui dicitur, eum hic vehementer bonorum universitati commendamus, optantes ut nemo se ab eius consortione abstineat, sed velint, quotquot sunt, apostolici laboris si non re at studio esse participes.

Secundo loco, Missionalium paucitati medendum est; quae cum antea non exigua esset, summa iam facta est confecto bello, ut multae Dominici agri partes a cultoribus vacent. In quo vestram praecipue, venerabiles Fratres, advocatam desideramus diligentiam; vosque rem facturi estis vestro religionis amore in primis dignam, si et in clero et in Seminario dioecesano apostolatus semina, quae quis forte sibi inesse ostenderit, studiose foveatis. Nec vos ulla species recti decipiat aut humana aliqua ratio permoveat, quasi, quod exteris Missionibus permiseritis, id de utilitate dioecesis vestrae detraxisse videamini. In locum enim unius quem dimiseritis foras, plures domi sacerdotes perutiles Deus vobis suscitabit. Qui vero Ordinibus Institutisve religiosorum praesunt exteras colentibus Missiones, oramus et obsecramus, ne ad tantum opus nisi sodalium lectissimos destinent, eos scilicet qui et vitae innocentia et devotionis ardore et anima-

[1] I, *Cor.*, III, 6.

[2] MATTH., XVIII, 19.

rum studio praestare videantur. Iidem autem cum Missionarios suos cognoverint in aliquo populo ab impura superstitione ad christianam sapientiam traducendo feliciter esse versatos, ecclesiamque ibi satis firme fundasse, eos, ut electos milites Christi, ad aliam gentem ex diaboli manibus eripiendam transferant, et quicquid ab illis iam quaesitum Christo sit, aliis, cultura promovendum in melius, haud inviti relinquant. Quo pacto, opimam facientes tamquam messem animarum, uberrima quoque suis Familiis divinae bonitatis munera acquirent.

Denique opes et eae non ita tenues requiruntur ad Missiones tuendas, maxime cum earum necessitates ex bello in immensum creverint, tot scholis et nosocomiis et domibus hospitalibus et gratuitis rerum diribitoriis aliisque sublatis exstinctis. Hic enimvero bonos omnes appellamus, ut liberales pro facultatibus exsistant. Nam *Qui habuerit substantiam huius mundi, et viderit fratrem suum necessitatem habere, et clauserit viscera sua ab eo; quomodo charitas Dei manet in eo?* [1] Ita quidem Ioannes Apostolus, de illis loquens qui rerum externarum necessitate premantur. At quanto est sanctius observanda caritatis lex in hac causa, cum agitur non solum ut inediae et inopiae ceterisque miseriis infinitae multitudinis subveniatur, sed etiam et in primis ut tam ingens animarum numerus e superbo Satanae dominatu in filiorum Dei libertatem vindicetur? Quare illa praesertim quae in sacrarum Missionum commodum sunt instituta, adiuvari catholicorum liberalitate cupimus. Primum est Opus quod appellatur a *Propagatione Fidei*, pluries iam a decessoribus Nostris dilaudatum; ex quo ut vel maior fructuum optimorum ubertas exsistat in posterum, volumus sacrum Consilium christiano nomini propagando diligentissime curet. Maxime enim ex eo copiae suppetant oportet unde Missiones tum quae iam sunt conditae tum quae posthac condendae erunt, sustententur: confidimus autem non permissurum catholicum orbem ut, cum alii ad errores diffundendos abundent affluantque opibus, nostri verum disseminantes cum inopia luctentur. Alterum, quod etiam vehe-

[1] I, Io., III, 17.

menter omnibus commendamus, est *Sanctae Infantiae* Opus, cuius est vigilare ut infidelium parvulis decedentibus baptismus ministretur: idque eo est commendabilius, quia pueri quoque nostri ipsum participare possunt, itaque, mature intelligentes quanti sit Fidei donum, suam operam ad illud cum aliis communicandum discunt conferre. Nec vero praetermittendum est *Opus Sancti Petri*, ut aiunt, quo educationi atque institutioni cleri indigenae Missionum consulitur. – Ad haec diligenter observari volumus quod est a decessore Nostro fel. rec. Leone XIII praescriptum, ut in festo Epiphaniae Domini in omnibus orbis terrarum sacris aedibus stipes « pro redimendis captivis ex Africa » corrogentur, et quantum collectum erit pecuniae, ad S. Consilium Fidei Propagandae mittatur.

Sed quo certius uberiusque optata Nostra eveniant, debetis omnino, venerabiles Fratres, vestri cleri disciplinam peculiari quodam modo ad Missiones dirigere. Vulgo enim fideles ad opitulandum hominibus apostolicis inclinant et propendent; vosque hac animorum propensione sapienter utamini, ut quam maximo Missionibus sit emolumento. Scitote igitur Nos cupere, in omnibus orbis catholici dioecesibus eam quam vocant *Missionalem cleri consociationem*, institui, quae in dicione sit Sacri Consilii christiano nomini propagando, cui quidem Sacro Consilio omnem iam huius rei fecimus facultatem. Orta ea nuper in Italia, brevi in alias regiones diffusa est; Nostroque studio cum floreat, multis iam est a Nobis pontificalis indulgentiae muneribus ornata. Et merito; nam eius instituto clericorum actio optime ordinatur, cum ad iniiciendam christianis curam de tot ethnicorum salute, tum ad opera ea cuiusvis generis provehenda, quae in Missionum utilitatem Apostolica haec Sedes iam probarit.

Haec, venerabiles Fratres, de fidei catholicae toto orbe propagatione scribere ad vos habuimus. Iam vero, si suo quisque officio, uti par est, omnes satisfecerint, Missionarii foris, Christifideles domi, bona nitimur spe, futurum ut, ex maximis belli vulneribus damnisque refectae, celeriter sacrae Missiones

revirescant. Atque hic, tamquam hortante Nos, ut olim Petrum, ea Domini voce: *duc in altum*, [1] quanto urgemur paternae caritatis ardore, ut innumerabiles, qui nunc sunt, homines ad ipsius complexum adducamus. Etenim alitur vigetque semper Dei Spiritu Ecclesia; nec suo possunt effectu carere tot hominum apostolicorum studia, qui ad eam amplificandam laboraverunt adhuc et laborant. Horum autem exemplis excitati, exsistent subinde plurimi, qui, bonorum et pietate et munificentia suffragante, laetissimam parient Christo copiam animarum.

Faveat communibus votis Magna Dei Parens, Regina Apostolorum, Evangelii praeconibus effusionem Sancti Spiritus conciliando; cuius auspicem et benevolentiae Nostrae testem, vobis, venerabiles Fratres, et clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die xxx novembris MCMXIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

[1] Luc., V, 4.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

NOVA IN INDIIS ORIENTALIBUS DIOECESIS PATNENSIS ERIGITUR

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — In suprema Principis Apostolorum Cathedra, nullis quidem meritis, divinitus collocati, Praedecessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes, spiritualibus fidelium necessitatibus et fidei atque evangelicae veritati provehendae Apostolica Nostra auctoritate providere satagimus. Iam vero cum in septentrionali Indiarum Orientalium territorio, gravibus obstantibus difficultatibus atque illius praesertim amplitudine, impar sit evangelicorum operariorum inibi adlaborantium numerus, novaque dioecesis opportune efformari posse videatur, quae, aliis accedentibus sacerdotibus, uberiùs fidei incremento consulere possit; Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, quo melius prospiciatur catholicae fidei utilitatibus atque incrementis, haec, quae infrascripta sunt, decernenda in Domino existimavimus. Nimirum, Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, ex territoriis, quibus integre constant actualis Praefectura de Bettiah et regio Nepol, nec non orientalis plaga dioecesis Allahabadensis, quae iacet ad meridiem fluminis Ganges, quaeque pars est novarum civilium provinciarum de Behar atque Orissa, districtum includens de Behar portionemque districtus de Patna et districtus de Bhagalpur, novam dioecesim formamus, fundamus, cui nomen ab urbe Patnensi facimus; pariterque decernimus ut episcopi residentiae locus in civitate Bankipur figatur et nova Patnensis dioecesis ad provinciam ecclesiasticam Calcuttensem pertineat, tamquam illae Metropolitanae Ecclesiae suffraganea, eiusque cura Societatis Iesu Missionariis demandetur. Similiter per praesentes, de Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, statuimus, ut dioecesi Allahabadensi, cui adhuc et Patnensis nomen erat, unicus et exclusivus in posterum sit titulus Allahabadensis. Haec vero mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectat, vel in posterum spectare poterit, in omnibus et per omnia plenissime suf-

fragari; sicque in praemissis iudicandum esse ac definiendum, atque irritum et inane fieri si secus super his, a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Apostolicis Constitutionibus ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die x septembris MCMXIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

TEMPLUM PARISIENSE « VOTI NATIONALIS », SACRATISSIMO IESU CORDI DICATUM, BASILICAE MINORIS TITULO AC PRIVILEGIIS DONATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. - Parisiis, in Monte qui dicitur Martyrum, eo quod sanctus Dionysius, illius civitatis episcopus, cum sociis sancto Rustico presbytero, sancto Eleutherio diacono aliisque pluribus, ibidem, sub Domitiano Caesare, sanguinem suum fudit pro Christo, hodie intuentium admirationem sibi conciliat nova ecclesia in honorem sacratissimi Cordis Iesu exstructa et communiter *Voti nationalis* nuncupata, ex voto quod anno MDCCCLXX, urbe obsidione cincta, nonnulli pii fideles, pro liberatione et salute patriae, voverant. Quod votum ut ad effectum deduceretur, venerabilibus Fratribus Galliae Episcopis adprobantibus, institutum et per totam Galliam propagatum est Sodalitium vulgo *Sainte Ligue du Vœu national au Sacré Cœur de Jésus,* cuius sodales et piis precibus et frequenti Corporis Christi sumptione iram divinam placare et meritas noxarum poenas avertere nitebantur. Cui operi fel. rec. Decessor Noster Pius PP. IX, Litteris Apostolicis ad praesidem Leonem Cornudet, die XXXI mensis iulii anni MDCCCLXXII datis, benedixit et sequenti anno MDCCCLXXIII haud mediocrem pecuniae vim benigne contulit. Deinde piam illam Unionem, quae sibi ecclesiae sub titulo sacratissimi Cordis Iesu aedificationem proposuerat, in Archiconfraternitatem evexerunt et pluribus indulgentiis et privilegiis auxerunt fel. rec. Decessores Nostri Litteris Apostolicis diebus XX mensis februarii, VI mensis martii, XI mensis septembris anni MDCCCLXXVII et die IV mensis martii anni MDCCCLXXIX Piscatoris annulo obsignatis. Cum autem fideles e Gallia Romanorum Pontificum, Praesulum suorum et piorum laicorum

quos memoravimus, optatis egregie respondissent, eo vel magis quod duabus legibus decretum erat eiusmodi opus ad utilitatem publicam pertinere, deliberatum est piacularis templi aedificationem inchoare secundum formam ab architecto Abadie, anno MDCCCLXXIV, delineatam et a curatoribus « Voti nationalis » approbatam. Atque anno MDCCCLXXV, altero saeculo exeunte ex quo Dominus Noster Iesus Christus Cor suum beatae Mariae Alacoque conspiciendum dedit, mense iunio, Ioannes Hyppolitus S. R. E. presbyter cardinalis Guibert, archiepiscopus Parisiensis, adstante, cum Nuntio Apostolico apud Rempublicam Gallicam ac pluribus Archiepiscopis atque Episcopis, ingenti cleri populique multitudine, solemni ritu « solvens votum anno MDCCCLXX conceptum a populo cum bellum in Germanos saeviret », demisit lapidem fundamenti novi aedificii sacratissimo Cordi Iesu dicati. Interea, donec praefata ecclesia perficeretur, oratorium publicum eo ipso loco exstructum est et curis commissum Congregationi Oblatorum Mariae Immaculatae, qui, pietatem peregrinorum foventes, sacris ibidem muniis assidue multos annos functi sunt; quod quidem ad sacellum fideles non modo ex Parisiensi dioecesi, sed etiam ex variis provinciis Galliarum atque ex regionibus exteris frequentissimi confluebant. Progressu temporis, ob laboriosum murorum opus, Castri Nantonis lapidibus confectum, tam lente aedificium crevit, ut anno tantummodo MDCCCLXXXI, die XXI mensis aprilis, idem Archiepiscopus Parisiensis in prima ecclesiae inferioris seu cryptae cella absoluta atque sancto Martino Turonensi dicata, Sacrum peragere potuerit. Deinde, die XIX mensis novembris anni MDCCCLXXXVI Benedictus Maria cardinalis Langénieux, archiepiscopus Rhemensis, adstantibus sibi omnibus, quotquot ad sacram aedem convenerant, Praesulibus ac presbyteris atque populo confertissimo, solemniter duas apsides lustravit; et anno MDCCCXL, die XIII iunii, festivitas sacratissimi Cordis Iesu in ala magna aedis superioris tandem celebrata est. Praecedenti vero anno MDCCCLXXXIX frons praecipua templi istius inaugurata fuerat, conspicua forma, anagliphis statuisque mirabilis, quae, Parisios spectans, inscriptum refert titulum *Sacratissimo Cordi Iesu Christi Gallia poenitens et devota.* Octoginta tribus altis columnis structilibus fundata innixaque sacrae aedis magnifica moles, antiqua artis christianae romanicae-byzantinae lineamentis speciosa, ex duabus nunc ecclesiis superpositis constat. Princeps tholus e medio tecto sublime tollitur; prope apsides turris celsissima exsurgit, unde suos edit concentus aes totius Galliae multo maximum, quod clerus, proceres populusque Sabaudiae, praeeunte Archiepiscopo Camberiensi cum Episcopis Provinciae, coacta stipe, dono dederunt, cum quinquagesimum sacerdotii sui natalem fel. rec. Decessor Noster

Leo XIII ageret. Ambae vero ecclesiae, superior et inferior, quae per plures scalas inter se communicant, non modo amplitudine atque altarium et sacrae supellectilis copia, sed mirificae artis praestantia excellunt; pariterque stemmatibus nominibusque cuiusque eorum gentis ornantur, qui, erga sacratissimum Cor Iesu pietate incensi, largam in erigendum templum stipem contulerunt. Quod ut exstrueretur et perficeretur, plus triciès mille millia librarum impensa sunt; atque ingens haec pecuniae summa ita munusculis ex omni parte Galliarum congesta est, ut aemulatione inter se omnes certaverint Galliae tum dioeceses, tum familiae religiosae, pia sodalitia, exercitus ac classis, homines ex omni conditione, quotquot domum, ex instituto Sancti Foederis, quod memoravimus, templum hoc condi voluerunt « in argumentum amoris erga sacratissimum Cor Iesu, ad luenda et pianda gentis Gallicae crimina, ad opem Dei et praesidium obtinendum, ut Gallia ab hostibus et Romanus Pontifex in libertatem asserantur ». Constat popularium pietatem cotidie vehementius exarsisse; enimvero usque ad hunc diem, peregrinatione fere cotidiana, non modo ab urbe Parisiorum, verum etiam a dissitis tum Galliae tum coloniarum regionibus, turmatim ad aedem sacram confluxerunt ex omni ordine cives, sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, diu noctuque venerationi publicae propositum, adoraturi Eiusque opem imploraturi. Quamquam vero monumentum hoc perpetuum voti, quo Gallia poenitens et devota sacratissimo Cordi Iesu se obstrinxerat, iam perfectum erat, pluribus de causis, ob proximum praesertim taeterrimum bellum, Archiepiscopus Parisiensis et Galliae Episcopi impediti sunt quominus sollemnibus illud caeremoniis consecrarent et dedicarent. Porro, immani bello absoluto, sanctuarium istud votivum, die XVI proximi mensis octobris, omnibus Galliae adstantibus Episcopis, erit tandem ritu solemni consecrandum. Ad significandam vero tum pietatem in sacratissimum Cor Iesu Nostram, tum benevolentiam qua Galliam, filiam Ecclesiae primogenitam, prosequimur, decrevimus Parisios mittere venerabilem fratrem Nostrum Antonium S. R. E. cardinalem Vico, episcopum Portuensem et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi praefectum, qui Nostram personam gerat et faustae solemnitati Nostro nomine praesideat. Cum autem dilectus filius noster Leo Adulphus presbyter cardinalis Amette, ex dispensatione apostolica archiepiscopus Parisiensis, quo « Voti nationalis » templi decus maxime augeatur, Nos supplex rogaverit, ut eidem sacrae aedi dignitatem, titulum et privilegia Basilicae Minoris impertiri dignemur; Nos votis his annuendum ultro libenterque censuimus. Quare, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis, Motu proprio ac de

certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium vi perpetuumque in modum, enunciatum templum votivum, sacratissimo Cordi Iesu dicatum, in Monte Martyrum, archidioecesis Parisiensis, a die solemnis eiusdem consecrationis peragendae, dignitate ac titulo Basilicae Minoris honestamus, cum omnibus honoribus, praerogativis, privilegiis, indultis quae Minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus iugiter sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XXVII septembris MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. FELICEM RODULPHUM FELS, ANTISTITEM URBANUM, SUPREMI CONSILII SOCIETATIS GERMANICAE « CHRISTIANO NOMINI PROPAGANDO » PRAESIDEM GENERALEM, QUI IN SUBSIDIUM ERYTHRAEI COLLEGII NUPER CONDITI STIPEM MISERAT.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. - Summas, in quibus versamini, rerum angustias Nobis quidem habentibus probe cognitas, non parum admirationis attulit missa a te collatio petrianae stipis in Collegii Erythraei a Nobis nuper conditi subsidium. Quae collatio cum a tenuioribus ex ista, cui praesides, societate sit facta, praeclare indicat ipsum populum apud vos studere sanctae Ecclesiae prosperitati intimeque esse cum Romano Pontifice coniunctum. Nos vero, id pietatis officium grato accipientes animo magnoque opere laudantes, cupimus has grates laudesque Nostras per te iis omnibus significari qui hanc stipem contulerunt. Atque auspex caelestium munerum benevolentiaeque Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam tibi,

dilecte fili, supremo consilio universisque sodalibus istius societatis amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XII mensis octobris MCMXIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. D. IOSEPHUM RUMEAU, EPISCOPUM ANDEGAVENSEM, CUI DE DIOECESANA SYNODO PROXIME HABITA GRATULATUR.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Dioecesanam Synodum, uti diu exoptaras, potuisse tandem te cogere feliciterque perficere, ex tuis litteris, coniunctim cum clero datis, didicimus perlibenter. Atque iure venimus Nos in laetitiae vestrae societatem; tum quia quidquid singulis prodest ecclesiis, id Nos in primis, qui curam habemus universi christiani gregis demandatam, proxime attingit, tum quia in gravissima re conficienda magno vobis fuisse usui novum Codicem declaravistis; quod quidem egregie promulgationis eius a Nobis factae opportunitatem confirmat. De fructibus vero quos inde exspectari licet, spem bonam faciunt vel pietas vestra, erga Christi Vicarium singularis, vel studium ministerii sacri obeundi. Itaque non ante dimitti conventum vestrum voluistis quam vestram Nobiscum consensionem in iis quae hoc bello gessimus, essetis professi, criminationum et contumeliarum indignitates conquesti quae Nobis illatae essent. De quibus officiis meritas habentes vobis gratias, valde Deum rogamus ut, ista animorum coniunctione Episcopum inter et clerum vel arctius obstricta, unumquemque vestrum ipse suis muneribus ditet ad ea, quae recte providenterque consulta habueritis, studiose religioseque exsequenda. Quorum caelestium donorum auspicem benevolentiaeque Nostrae testem, apostolicam benedictionem tibi, venerabilis frater, cunctoque clero ac populo tuo amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXVI mensis octobris MCMXIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONCILII

I

INDULTUM DE ABSTINENTIA ET IEIUNIO PRO AMERICA LATINA ET INSULIS PHILIPPINIS.

Plures ex America Latina Sacrorum Antistites nuper ab Apostolica Sede suppliciter expostularunt ut, iisdem perdurantibus causis, benigne renovaretur indultum circa abstinentiam et ieiunium die 1 ianuarii 1910 pro America Latina et Insulis Philippinis ad decennium concessum.[1] Quum hae preces in generali conventu diei 8 novembris 1919 ad trutinam revocatae fuerint, Emi Patres huius S. Congregationis Concilii memoratum indultum pro America Latina et Insulis Philippinis ad aliud decennium quidem prorogandum, sed, quo magis congrueret novi Codicis iuris canonici hac in re praescriptis, prout sequitur moderandum censuerunt. Quapropter statuerunt ut:

1) ieiunium sine abstinentia servetur: feria VI Quatuor temporum in Adventu, feriis IV Quadragesimae et feria V Maioris Hebdomadae; 2) ieiunium et abstinentia: feria IV Cinerum et feriis VI Quadragesimae; 3) abstinentia sine ieiunio: in Vigiliis: *a*) Nativitatis Domini, *b*) Pentecostes, *c*) Assumptionis B. M. Virginis, *d*) Apostolorum Petri et Pauli vel Omnium Sanctorum; 4) in reliquis vero servetur forma praecedentis Indulti, firmo etiam, quoad abstinentiam et ieiunium, privilegio Nigritis et Indis Americae Latinae concesso a Leone XIII Constitutione *Trans Oceanum*, die 18 aprilis 1897.

Quam resolutionem in audientia subsequentis diei a subscripto Secretario relatam, SSmus D. N. Benedictus PP. XV ratam habere et confirmare dignatus est, eamque publici iuris fieri mandavit, contrariis non obstantibus quibusvis.

Datum Romae, ex Secretaria eiusdem S. Congregationis Concilii, die 10 novembris 1919.

D. Card. Sbarretti, *Praefectus.*

I. Mori, *Secretarius.*

[1] Cf. *Acta Apostolicae Sedis*. vol. II, pag. 215.

II

RIPRISTINAMENTO DELLO STUDIO PRESSO LA S. CONGREGAZIONE DEL CONCILIO

Il Santo Padre, desiderando che i giovani sacerdoti, i quali abbiano compiuto il corso di diritto canonico, acquistino pratica nell'ordinario e regolare disbrigo degli affari ecclesiastici e nella particolare applicazione delle leggi canoniche in via amministrativa, il 28 ottobre 1919, nell'udienza concessa al sottoscritto Cardinale Prefetto, si è benignamente degnato di ordinare il ripristinamento dello Studio presso la S. Congregazione del Concilio; il che viene effettuato con il presente atto.

L'ammissione allo Studio, secondo l'augusta volontà del S. Padre, è limitata ad un numero ristrettissimo di sacerdoti, ed all'uopo occorre che essi:

1) siano particolarmente raccomandati dal loro Ordinario,

2) abbiano conseguita la laurea almeno in diritto canonico,

3) siano muniti del *nihil obstat* da parte del Vicariato di Roma.

Ottenuta l'ammissione, dovranno frequentare lo Studio per un triennio, secondo le norme che verranno stabilite in apposito Regolamento. Allo spirare del triennio riceveranno, se meritevoli, il relativo attestato, che all'occorrenza potrà servire come speciale requisito.

Roma, dalla Segreteria della S. Congregazione del Concilio, 11 novembre 1919.

D. Card. Sbarretti, *Prefetto.*

G. Mori, *Segretario.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DECRETUM

CIRCA NOMINATIONEM VISITATORIS APOSTOLICI IN MISSIONES SINENSIS REGIONIS FINITIMORUMQUE REGNORUM.

Cum in amplissimae Sinensis regionis ac finitimorum regnorum missionibus, laeta, Deo adiuvante, his postremis temporibus, catholica fides incrementa susceperit, ac ampliori libertate a publicis auctorita-

tibus ipsa donata sit, hoc Sacrum Consilium christiano nomini propagando, earum missionum necessitatibus commodisque optat uberius prospicere ut, uniformi ad sacrorum canonum normam roborata disciplina atque animorum viriumque inter varias Missiones arcta consociatione firmata, ad feliciores progressus res christiana adducatur.

Qua de re, ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Cardinali Praefecto, facta relatione SSmo D. N. Benedicto PP. XV in audientia diei 17 iulii c. a. 1919, Sanctitas sua decrevit ut Apostolicus Visitator in Sinenses regiones ac finitima regna mitteretur, eo fine et consilio ut, de mandato atque auctoritate Apostolicae Sedis Missiones perlustrans, omnia accurate investigaret de praesenti Missionum statu ac necessitatibus; consultisque eorum Praesulibus, praesertim de futuro, si fieri queat, antistitum omnium cogendo generali conventu, cum iis agat de iisdem negotiis; et postea, peracta integra visitatione, Romam veniat ut Sedi Apostolicae ea proponat quae sibi maxime opportuna videantur ad maiora catholicae religionis incrementa promovenda; datis interim, si quae moram haud patiantur, provisionibus, quas magis in Domino expedire iudicaverit, ac ceteris peractis quae, iuxta traditas eidem Visitatori Apostolico per ipsam S. Congregationem instructiones, demandata fuerint.

Hoc autem Visitatoris Apostolici munus, eadem Sanctitas Sua committendum iussit R. P. D. Ioanni Baptistae de Guébriant, Vicario Apostolico de Canton, quem egregiae animi dotes ac rerum experientia ad id officium apprime commendant; cum omnibus facultatibus necessariis et opportunis.

Qua super re praesens decretum confici Sanctitas Sua iussit, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 22 iulii 1919.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

MEDIOLANEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI FORTUNATI REDOLFI, SACERDOTIS PROFESSI E CONGREGATIONE CLERICORUM REGULARIUM S. PAULI, BARNABITARUM.

In oppido Zenano, Brixiensis dioecesis, primus ex decem filiis Iosephi Redolfi et Angelae Tonni, progenie et censu praestantium, die 8 novembris anni 1777, ortus est Servus Dei Fortunatus Redolfi, qui, ob grave vitae periculum statim lustralibus aquis ablutus, vix convaluit, in parochiali ecclesia sub conditione baptismum cum ritualibus caeremoniis accepit. Speciosus formâ moribusque integer ac suavis, succrescebat puer sub domestica disciplina in timore Domini, ab idoneis magistris diligenter instructus litteris bonisque artibus. A prima aetate in pauperes et egenos liberaliter egit; et suos ac extraneos, potissimum coaevos, in societatem bonorum operum efficaciter adscivit. Avunculi consilio et parentum voluntate, anno 1787, Modoetiam missus, in Collegio pro iuvenibus educandis, sub regimine sacerdotum, qui ad Societatem Iesu iam dimissam pertinebant, latinas graecasque litteras artemque diagraphicam didicit. Sacro chrismate confirmatus et ad sanctam Synaxim primum admissus, dein bis in mense angelico Pane se reficere consuevit. Collegii alumni, statis diebus, praesertim in Quadragesima, frequentare solebant ecclesiam Barnabitarum, S. Mariae de *Carrobiolo,* et sacris Maioris Hebdomadae officiis salutariter permotus, Dei Famulus consilium, quod antea iam mente volvebat, se totum Deo in religiosa S. Pauli Congregatione mancipare, recogitavit et patefecit, prompto animo dispositus quantocius exequi. Verum, exortis quibusdam obstaculis, tum ex parte parentum minime annuentium separationi, tum ex metu furentis in Gallia perturbationis et imminentis in Italiam Gallorum incursus, Fortunatus sanctum propositum ad opportuniora tempora differre coactus est. In patriam reversus, vitam domi fere claustralem duxit, a mundanis oblectamentis et conversationibus alienus et sacramentis assiduus atque orationi. Attamen, prouti erat inclinatus, graphices ac picturae studiis et operibus incubuit, ad hunc peculiarem finem, ut in posterum,

hisce artibus utens, sacras aedes decore exornaret et pueros ac adolescentes magis alliceret ad fidem religionemque catholicam animose profitendam atque fideliter deserviendam. In Longobardia, sub annum 1799, Republica Cisalpina ad instar Gallicae constituta et bello adversus Reges confoederatos instaurationis fautores indicto, Fortunatus, militiae et nobilium cohorti adscriptus, stationem posuit Brixiae, Mediolani et Modoetiae. Nihilominus quotidiana recitatione Officii Beatae Mariae Virginis, frequenti sacramentorum perceptione, aliisque naturae et gratiae praesidiis suffultus, commilitonibus suis vitae intemeratae etiam in castris exempla praebuisse perhibetur. Foederatorum principum copiis parta victoria, pulsis trans Alpes Gallis et Republica Cisalpina dissoluta, Redolfi cum sua cohorte a militia dimittitur et ad meliora castra absque ulla mora transire statuit. Revera, annuente suae conscientiae moderatore, de parentum consensu, omnia sua bona vendit in levamen et utilitatem pauperum et Modoetiae, apud Collegium Barnabitarum Sanctae Mariae de *Carrobiolo,* die 30 septembris, eodem anno 1799, tyrocinium init. Hoc feliciter peracto, a Patre Provinciali Francisco Fontana, postea Congregationis Sancti Pauli Praeposito Generali et S. R. E. Cardinali, religiosum habitum accipit ac dein religionis vota simplicia emittit. Mediolani autem, quo se contulerat ad studia theologica in collegio Sancti Alexandri peragenda, solemnia vota, anno 1802, rite nuncupavit eodemque anno ac subsequenti, per gradus ad minores et maiores Ordines promotus, die 14 iulii anni 1803, primum Sacrum pientissime litavit. Paulo post, Superiorum iussu, Cremonam petiit, ubi in publicis scholis Barnabitarum Ipse, acri ingenio et facili eloquio praeditus, munus sibi commissum tradendi humanas litteras egregie gessit. Suavi ac prudenti disciplina adhibita, intra et extra scholam, suos alumnos attrahebat ad vitam sobriam, iustam et piam agendam; unde non minus discipulorum quam Cremonensium civium admirationem et amorem sibi conciliabat. Ad meliorem corporis et valetudinis firmitatem curandam primum Modoetiam, dein Bononiam concessit. In hac civitate, tum in Collegio Sancti Aloisii, tum in scholis externis ad Sanctam Luciam, optimus magister docuit, simulque sacrum ministerium exercuit in ecclesiis et oratoriis cum spirituali emolumento fidelium. Biennio vix elapso, ex obedientia, Laudem Pompeiam petit, ibique sacras conciones ad populum singulis dominicis habet. Paucos post menses accidit, ut impia et crudelis Ordinum religiosorum abolitio Parisiis decreta, ad Longobardiam, Galliae subiectam, extenderetur. Tunc, e Laudensi asylo expulsus, primum Modoetiam redit et in Collegio Sanctae Mariae Angelorum praeceptoris munus resumit, deinceps, ab avunculo invitatus, qui erat

archipresbyter in oppido Adro, Brixiensis dioecesis, de consensu superiorum, illuc se contulit, auxiliatricem operam eidem praestiturus. Humilis, pauper et sibi austerus sicut antea, iugiter mansit fidelis alumnus suae Congregationis, spiritu et professione, suumque avunculum archipresbyterum tamquam legitimum superiorem recognovit eiusque mandatis continuo libenterque paruit. Hinc vicina oppida sacris expeditionihus peragravit et in pago *Capriolo* Sororibus a Sancta Ursula earumque puellis pietatis magister datus. Adri degens in ecclesia Sanctae Annae quam Ipse instauravit ac depinxit, oratorium fundavit pro iuvenibus, ad instar oratorii Sancti Philippi Neri. Extat adhuc Modoetiae tabula a Redolfi picta, referens sanctos oratorii Patronos Philippum Nerium et Aloisium Gonzagam cum selectis iuvenibus ad altare Beatae Mariae Virginis confluentibus. Hoc opus votivum Ipse fecit ob superventam surditatem, uti sibi bonum ad humilitatem et sanctificationem, quod constat ex inscripto tabulae titulo: « Surdus gratiarum ergo ». Simile quoque oratorium pro puellis ibidem instituit, quas prudentibus piisque foeminis dirigendas concredidit. Vertente anno 1816, summa annonae penuria Longobardiam devastante, sacerdos Redolfi apparuit velut angelus charitatis, omnibus inculcans largitatis et misericordiae opera plenamque in Deum providentissimum fiduciam. Indigentibus procuravit et suppeditavit eleemosinas, vestes et rem frumentariam. Post pactum Vindobonense anni 1815, rebus publicis compositis et ad pristinum statum restitutis, Ordines quoque religiosi instaurati sunt, et cum ceteris in Longobardia etiam Familia Barnabitarum. Fortunatus, redux ab exilio et a sodalibus vocatus, in Collegium de *Carrobiolo* remeavit, ubi, per quinquennium cathechesim populo tradidit atque oratorium erexit, sex post menses translatum in ecclesiam suburbanam S. Mariae a Gratiis, pro alumnis publici gymnasii et civilis conditionis, qui primo anno quadraginta supra ducentos iam adnumerabantur. Alterum simile oratorium, sub titulo et patrocinio Virginis Dolorosae, pro puellis fundavit et rexit usque ad annum 1831; praetermissis aliis huiusmodi fundationibus variis in locis. Tandem Dei Famulus, iam aetate provecta, lethali morbo vexatus, sacramentis Ecclesiae piissime receptis, in medio suorum sodalium atque alumnorum placidissime animam exhalavit, die 8 aprilis anni 1850. Ad corpus Servi Dei publice expositum, sicut ad funus solemniter celebratum, existimationis et devotionis causa, frequentissimus adstitit populus, qui ipsum cadaver ad commune coemeterium usque ad sepulturam comitatus est. - Fama autem sanctitatis, quam Fortunatus Redolfi in vita sibi comparaverat, post obitum magis in dies clara et aucta, causam dedit ut Processus super ea, auctoritate Ordinaria, in ecclesiastica Curia

Mediolanensi conficeretur. Quo expleto et Romam ad sacram rituum Congregationem delato, servato iuris ordine, quum, scriptorum Servi Dei revisione rite peracta, nihil obstaret quominus ad ulteriora procedi posset, instante Rmo P. Ianuario Ricotti, Congregationis clericorum regularium S. Pauli Barnabitarum Generali Procuratore et Postulatore, attentisque litteris postulatoriis Emorum S. R. E. Cardinalium Andreae Ferrari, archiepiscopi Mediolanensis, et Alexandri Lualdi, archiepiscopi Panormitani, et plurium Archiepiscoporum et Episcoporum, necnon Capitulorum Ecclesiarum Cathedralium, parochorum et sodalitatum tum religiosarum tum saecularium, virorum et mulierum, praesertim ex dioecesibus Mediolanensi, Brixiensi et Laudensi, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Vincentius Vannutelli, Episcopus Ostiensis et Praenestinus, huius Causae Ponens seu Relator, in ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, super quaestione discussa, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 11 novembris 1919.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servi Dei Fortunati Redolfi, sacerdotis professi e Congregatione clericorum regularium S. Pauli, Barnabitarum, die 12 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

DERTHONEN.

FINIUM PAROCHIALIUM SEU DOMORUM VINDICATIONIS

Benedicto PP. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno quinto, die 31 ianuarii 1919, RR. PP. DD. Guilelmus Sebastianelli, Decanus, Ponens, *Ioannes Prior et Aloisius Sincero, Auditores de turno, in causa* Derthonen. - Finium Parochialium, seu domorum vindicationis, *inter Sac.* Ioannem Baptistam Bracesco, *parochum loci « Vaccarezza », repraesentatum per legitimum procuratorem Rev. D. Hectorem De Angelis, advocatum, et Sac.* Ioannem Canegallo, *parochum loci « Casella », repraesentatum per legitimum procuratorem Rev. Ioannem Baptistam Nicola, advocatum, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Exstant in dioecesi Derthonen. duae paroeciae finitimae, quarum una nomine *Vaccarezza* sita est in montana regione, altera, cui nomen *Casella,* reperitur ad ima vallis fluminis Scriviae. Inter praefatarum parochiarum rectores controversia mota est, ad quem pertineat iurisdictio in domibus *Cason di Tonno, Manzanè, Macciò, Magnano,* aliisque humilioribus ad dexteram et sinistram ripam torrentis *Brevenna* erectis. Episcopus Derthonen. ad dirimendam controversiam decretum edidit die 14 septembris 1911, in quo domus supra memoratas adiudicavit parocho *Casella.* Decreto non acquievit parochus *Vaccarezza* et ab Ordinario petiit, ut quaestio definiretur iuris ordine servato. Quod revera factum fuit a Curia Derthonensi, quae, processu rite instructo, die 31 decembris 1914 sententiam tulit, qua domus *Cason di Tonno* aliaeque sitae ad sinistram ripam torrentis *Brevenna* dicebantur pertinere quoad dominium parocho *Casella;* quae vero ad dextram eiusdem torrentis iacent, eidem parocho subesse debebant non ratione dominii, sed ratione possessionis. Ab huiusmodi decisis actor appellavit ad Curiam metropolitanam Ianuensem, quae, nova instructoria peracta, die 11 septembris 1916 confirmavit sententiam iudicum Derthonensium. Parochus *Vaccarezza,* victus sed non fractus, ad H. S. Auditorium provocavit; et hodie tertio causa pro-

ponitur sub dubio a partibus concordato: *Utrum iurisdictio super domum vulgo* Cason di Tonno *aliasque domus sive ad ripam dexteram sive ad sinistram torrentis Brevennae competat parocho Vaccarezza in casu.*

Ius quod spectat. - Quaelibet paroecia suam habere debet peculiarem ecclesiam, suum peculiarem rectorem ac suum determinatum territorium (*C. I. C.*, can. 216). Semel autem territorii, limitibus a legitima auctoritate constitutis, isti nec praescriptioni, nec mutationibus sunt obnoxii. (can. 1509). Haud raro vero accidit, ut quaestio oriatur circa duarum parochiarum fines, ex eo praesertim, quia deest ordinationis ecclesiasticae documentum, quo iidem fines fuerunt determinati. Hac in hypothesi attendi debet observantia sive in linea interpretativa, sive in linea praescriptiva. Quae observantia primitus erui debet ex antiquis libris et antiquis documentis, etiamsi non pertineant ad publicum archivium, unde in cap. 13, tit. XIX, lib. II *Decret.* Romanus Pontifex tradit quaestionem circa limitationem duarum dioecesium solvendam esse « secundum divisiones, quae per libros antiquos vel alio modo melius probabuntur ». Attendendi ulterius sunt testes, qui asserant de publica voce et fama vel deponant de auditu ab eorum maioribus. Spernenda tandem non sunt adminicula et coniecturae, quae sola quidem non sufficiunt, sed una cum aliis argumentis possunt controversiam dirimere. Videre deinde interest, quaenam fuerit actio ab actore intentata. Hic enim rem, domum aut fundum sibi vindicare potest innixus argumento, quo demonstret rem, domum aut fundum ab alio iniuria possideri propter confusionem terminorum; vel etiam asserat ius sibi competere in re, domo aut fundo ab alio possesso, praecisione fere facta a terminorum confusione. In primo casu actio instituitur finium regundorum; in altero agitur de rei vindicatione.

Ad quamcumque ambiguitatem tollendam animadvertendum est, iuris civilis Doctores primam actionem vocare actionem finium regundorum duplicem, secundam finium regundorum simplicem. Inter utramque actionem hoc maximum discrimen est, quod in prima actione magistratui a iure datur facultas iudicandi ex aequo et bono, in secunda autem attenditur principium - in pari causa melior est conditio possidentis - quia qui possidet titulum habet possessionis, quo adversarius destituitur. Imo qui possidet, nihil tenetur probare, quia, actore non probante, reus, etsi nihilo praestiterit, obtinuit. Ad rem Serafini, par. 99, n. 5: « Nell'*actio simplex* il convenuto, di fronte al diritto formulato dal- « l'attore, si mantiene in una posizione puramente negativa; nell'*actio* « *duplex* al contrario assume una posizione attiva rispondendo all'at-

« tacco dell'attore con una contro affermazione di quel medesimo diritto « che è vantato da quest'ultimo. Nell'un caso la vittoria dell'attore dipende « unicamente dalla prova del diritto asserito, come la sconfitta dall'in- « sufficienza della prova medesima; nel secondo caso, al contrario, la « vittoria di una delle parti dipende dalla poziorità delle prove da lui « addotte in confronto di quelle addotte dall'avversario: come la scon- « fitta dalla poziorità di quelle addotte dall'avversario sulle proprie ».

Modo ad factum. - Sac. Bracesco, parochus Vaccarezzae, in prima et in secunda instantia principaliter et primario petiit sibi adiudicari domos controversas, secundario finium determinationem. In dubio autem concordato in H. S. Tribunali actum tantummodo est de domorum vindicatione, uti manifestum est ex verbis ipsius dubii. Hinc iuxta ea quae superius in iure exposuimus, antequam perpendantur argumenta a Rev. Bracesco allata ad ius sibi vindicandum super easdem domos, in tuto collocandum est, quinam ex litigantibus iurisdictionem super easdem domus quasi possideat. Et, ut clarius procedamus, primitus agendum est de domibus *Magnano, Macciò* aliisque erectis ad ripam dextram torrentis *Brevenna.*

Ex actis certum est iam ab anno 1892 usque ad annum 1910, quando nempe lis mota fuit, parochum *Casella* parochialem iurisdictionem super praefatis domibus exercuisse. Hoc testantur omnes illi testes a parocho Bracesco adducti, qui referunt ipsum conquestum fuisse cum Episcopo Derthonensi, quod Rev. Cortasso, qui tunc parochiae *Casella* praeerat, iniuria exerceret iurisdictionem in domibus *Magnano* et *Macciò.* Cum autem Episcopus parocho Bracesco dixerit ne Sac. Cortasso, qui senex erat, contradiceret, ipse mandato Superioris ita obtemperavit, ut nec inde, etiam e vivis sublato Rev. Cortasso, praefatas domos uti propriae parochiae subiectas retineret. Verum quidem est actorem ante annum 1892 semel vel bis benedixisse tempore paschali domibus *Magnano* et *Macciò.* At cum non constet de aliquo alio actu iurisdictionali, una aut altera benedictio non potest constituere actum possessionis, praesertim si advertatur quod parochus Cortasso, uti deponit Cresta Aloysius, cum cognovisset « che l'odierno parroco di Vaccarezza venne a « benedire le case dette Magnano e di Macciò... mosse lagnanze al par- « roco di Vaccarezza, che fino all'anno scorso non venne più a benedire « le case ». Quod confirmat Sac. Angelus Nicorelli, qui fuit Vicarius Rev. Cortasso: « Ricordo - ait - che essendo sorta contestazione per la « casa di Macciò circa la giurisdizione parrocchiale tra il parroco di « Vaccarezza ed il defunto Arciprete di Casella, questi mi diede ordine

« di recarmi a benedire detta casa per mantenere il possesso di giuris-
« dizione. Quanto alla casa del Magnano non sorse mai dubbio che fosse
« di Casella ». Concludere itaque oportet, iam saltem ab anno 1892, parochum Casellae fuisse in quasi-possessione iurium parochialium super domibus ad ripam dexteram torrentis *Brevenna*. Hinc patet nullo prorsus fundamento inniti patronus Rev. Bracesco, quando scribit admittendam esse in casu possessionem cumulativam aut delegationem factam a parocho Vaccarezzae parocho Casellae: utrumque enim aperte contradicit iis, quae superius exposita sunt.

De domo *Cason di Tonno*, aliisque sitis ad ripam sinistram torrentis *Brevenna*, acta extra dubium ponunt parochum *Casella* privative super praefatis domibus iurisdictionem exercuisse ab anno 1845; i. e. plusquam per annos sexaginta. Habemus enim librum status animarum parochiae *Casella*, in quo adnotatur coniuges Rossi anno 1845 habitasse in regione *Berchi* in qua sita est domus *Cason di Tonno*. Deinde anno 1847 parochus *Casella* spatio unius mensis bis egit funera praefatorum coniugum, quibus sacramenta administraverat, ipsorumque mortem scripsit in regestis parochialibus subsignatis a duobus loci sacerdotibus. Ulterius funeribus interfuit sodalitas parochiae *Casella*, quae nonnisi pro parochianis intervenire solet. Notandum praeterea est coniuges Rossi fuisse pauperrimos, proinde, si non fuissent parochiani, libenter parochus *Casella* funera reliquisset parocho Vaccarezzae. Tandem contra huiusmodi funera nulla adfuit protestatio ex parte parochi Vaccarezzae, qui ignorare non poterat praefata funera; multi enim testes, ab eodem parocho allati, testati sunt se habuisse de peractis funeribus notitiam. Quando autem anno 1910 domus *Cason de Tonno*, quae fuit per longum tempus deserta, iterum habitari coepit, parochus *Casella* Rev. Canegallo novos incolas iure meritoque habuit uti suos parochianos. Adversus haec parochus Vaccarezzae unicam opponit benedictionem eidem domui ab ipso datam tempore paschali. At, quid valeat haec unica benedictio contra recensitos actus vere et proprie iurisdictionales, nemo est qui non videt.

In tuto igitur ponenda est favore Rev. Canegallo parochi *Casella* possessio exclusiva et pacifica iurium parochialium in omnibus domibus controversis; quod de cetero ipse actor recognoscit, quamvis asserat sibi competere super praefatas domus dominium et iurisdictionem; ait enim: « In questa determinata zona comprendente il Cason di Tonno
« e le case del Magnano e del Macciò, il diritto di giurisdizione è mio
« *mentre lo esercita il parroco di Casella* ». Perpendenda itaque sunt argumenta, quibus Sac. Bracesco assertam sibi vindicat iurisdictionem.

Primum argumentum desumit ex confinibus civilibus, quibus, ait, respondent fines ecclesiastici. At hoc principium non potest afferri ad aliquam controversiam circa fines dirimendam, possunt enim in erectione alicuius paroeciae et municipii diversi constitui fines, quia relationes hominum cum municipio non eaedem sunt ac relationes hominum cum paroecia; unde videmus diversas paroecias erectas in territorio unius eiusdemque municipii et unam paroeciam erectam in territoriis, quae ad diversa pertinent municipia. Quare H. S. Auditorium constanter tenuit a finibus iurisdictionis temporalis inferendos non esse fines iurisdictionis spiritualis (De Luca, *De Iurisd. disc.*, I, n. 17). Ad summum principium allatum potest constituere coniecturam, praesumptionem et nihil aliud. Deinde, admisso etiam principio, confines civiles Vaccarezzae non sunt ponendi, prouti vult actor, prope confluentem cursum torrentis *Brevenna* et flumen Scriviae; hoc enim, uti ostendit pars adversa, non eruitur neque ex mappis Instituti geographici militaris, neque ex decreto Ministri italici ab internis, neque ex deliberationibus sive Consilii provincialis Ianuensis, sive Consilii municipalis Savenionis. Ceterum confines parochiae *Casella* respondere finibus civilibus municipii, saltem prouti nunc sunt, ostenditur ex declaratione Syndici *Casella* diei 28 maii 1911.

A finibus civilibus gradum facit Rev. Bracesco ad fines naturales, asserens quod, his finibus attentis, vallis torrentis *Brevenna* adiudicanda sit parochiae *Vaccarezza,* vallis vero fluminis *Scrivia* parochiae *Casella.* At, iuxta Card. De Luca, *De Regaliis,* disc. CXXX, n. 20, « viae, flumina et « similia, tanquam fines publici et invariabiles, distinguere quidem solent « territoria et iurisdictiones, sed non est confirmatio, quae concludit per « necesse ». Et merito; territoria enim inter paroecias generaliter et praecipue dividuntur ratione habita distantiae et difficultatis accedendi ad parochialem ecclesiam. In casu autem non adest notabile discrimen neque quoad distantiam, neque quoad asperitatem viarum quoad fideles habitantes in domibus controversis; quin imo domus v. g. *Trucco* et *Manzanè* proximiores sunt parochiae *Casella,* quam parochiae *Vaccarezza.*

Tertium argumentum actor sumit ex eo quod ruinae *Cerello* et praedium *Costi,* quae reperiuntur in latitudine inferiori ac *Cason di Tonno,* ac quaedam capella aut aedicula B. M. Virgini vulgo *della Guardia* dicata et sita in regione *Piano di Massà,* ultima ala dextra vallis *Brevenna,* absque dubio pertineant parochiae *Vaccarezza.* At haec aliaque id generis ad summum probarent fines parochiarum locorum *Vaccarezza* et *Casella* satis regulares non esse, quod tamen ex planta, quae prostat in summario, non apparet, minime vero evincunt parochiae *Vaccarezza* subesse quoque domos controversas.

Remanet postremum argumentum derivatum ex testibus. Verum testibus parochi *Vaccarezza* contradicunt non minori numero testes parochi *Casella,* quare ex testibus certum argumentum non habetur. Testes praeterea allati a Sac. Bracesco in aliquibus discordes sunt et valde contradictorii. Ita ex gr. Iosepha Battara asserit Andream Roghitto confessum fuisse limites parochiae *Vaccarezza* esse illos, quos actor praetendit; at Roghitto, excussus, oppositum testatus est. Item testes diverso modo referunt colloquium habitum a parocho *Vaccarezza* cum eius Episcopo; quidam enim loquuntur de iurisdictionis parochialis exercitio in domibus *Magnano* et *Màcciò,* alii vero de licentia concedenda Rev. Cortasso transeundi per territorium parochiae *Vaccarezza.* Pariter sunt qui deponunt parochiam *Vaccarezza,* anno 1847, fuisse suo rectore viduatam, ut sic explicent actus exercitos a parocho *Casella,* de quibus supra egimus; dum constat, ex regestis Curiae, quod tunc temporis parochia *Vaccarezza* suum habebat parochum. Quidam circa funera coniugum Rossi deponunt eadem clam fuisse peracta, quod falsum est; alii loquuntur de quarta funeraria soluta a parocho *Casella* parocho *Vaccarezza,* quod pariter falsum est, cum defuncti erant pauperrimi. Haec aliaque, quae brevitatis causa omittuntur, in dubium saltem revocant vim probativam testium allatorum a Rev. Bracesco.

Cum itaque nullo valido ac firmo argumento actor probaverit iurisdictionem sibi competere in domos, de quibus est quaestio, ex iis, quae in iure exposuimus, parochus *Casella* turbandus non est a pacifica possessione, quam obtinet, praedictarum domorum. Quin imo, cum possessio quoad domum *Cason di Tonno* aliasque ad sinistram torrentis *Brevenna* erectas sit plus quam sexagenaria, dicendum est favore ipsius parochi inductam fuisse praescriptionem.

At parochus *Casella* non sola innititur possessione, sed positiva affert documenta ad probandum domos controversas suae parochiae pertinere. Revera hoc concorditer deponunt fere triginta testes, ostendunt regesta parochialia, ac testatur antiquissimum documentum Sac. Dovadola anni 1562, in quo ita fines parochiae *Casella* describuntur: « E se « confina con granaia et bagoora più avanti, se trova un altro fosato « detto li soglij, il qual fosato parte in spirituale fra ternano parochia « di Vaccarezza et la pieve de la casellà si cala giù dal monte, e si va « à fenire nel fiume detto Caverna, di poi si vien giuso drieto a detto « fiume sin rente avosio diritto al monte di la dal fiume, e si monta « suso per la schiena sino al monte detto il carmo ». Quamvis hoc documentum dici nequeat publicum, attamen, propter eius antiquitatem maximi ponderis est.

Etenim libri ecclesiarum antiqui « propter eorum antiquitatem probant « pro Ecclesia, atque istud vel maxime locum habet, quando agitur de « probandis finibus ac territorio » (Reiffenst., II, XXII, 14, 121). Est praeterea documentum exaratum a Sacerdote, qui uti Capellanus et Archipresbyter inservivit ecclesiae *Casella* per spatium 50 annorum, quique quatuor seniores paroeciae vocavit, ut eum instruerent de re, quam scribere volebat ad commodum futurorum parochorum. Vim huius documenti recognovit etiam actoris Patronus qui plura scripsit ad infirmandam eius auctoritatem, quae tamen ridicula sunt et prorsus despicienda. Etenim falsum in primis est documentum esse informe, carere videlicet initio et data, incipit enim: « Anno Domini 1562 die 6 augusti io Domenico de « Dovadola », etc.; futile deinde est existentiam ipsam in dubium revocare Sac. de Dovadola, qui parochiae *Casella* addictus fuit, uti diximus, per 50 annos, quod patet ex regestis parochialibus, quibus subscripsit usque ad annum 1601. Futile pariter est arguere ex eo quod documentum conscriptum fuerit vernaculo pedemontano, cum auctor se dicat romanicum. Nam primo dialectum romanicum potest facile expers conspicere in scriptis Sac. Dovadola. Deinde, etiamsi scriptor se dicat romanicum, post decem annos commorationis Casellae, poterat optime linguam loci addiscere, eademque lingua conscribere.

Quibus omnibus rite diligenterque perpensis, Nos infrascripti auditores de Turno pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, dicimus, declaramus ac sententiamus iurisdictionem super domus controversas pertinere non parocho *Vaccarezza* sed parocho *Casella* ad normam sententiarum primae et secundae instantiae, quas confirmamus; i. e. ad propositum dubium respondemus, ***negative***, condemnantes parochum *Vaccarezza* ad omnes expensas iudiciales solvendas.

Ita pronunciamus mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam *C. I. C.*, praesertim tit. XVII, lib. IV, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in Sede Tribunalis S. R. Rotae, 31 ianuarii 1919.

Guilelmus Sebastianelli, *Dec., Pon.*
Ioannes Prior.
Aloisius Sincero.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, 1 martii 1919.
Sac. T. Tani, *Notarius.*

PONTIFICIA COMMISSIO
AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

DUBIA

SOLUTA IN PLENARIIS COMITIIS EMORUM PATRUM

Can. 6. 1. Utrum praescripta decreti S. C. C. diei 30 nov. 1910 « Decorem domus Dei » *de chori disciplina in urbe servanda,* I-VIII, adhuc vigeant.

Resp.: Affirmative.

Can. 10. 2. Utrum vota religiosa simplicia perpetua ex parte voventis, emissa ante promulgationem Codicis in Religionibus votorum sollemnium, sive virorum sive mulierum, sint moderanda quoad modum dimissionis religiosorum et quoad effectus dimissionis a iure antiquo vigente ante Codicem. [1]

Resp.: Affirmative.

[1] Cadono per conseguenza i commenti fatti in Riviste pur autorevoli ad altro dubbio o incompletamente o indebitamente pubblicato. Ecco, per maggior chiarezza, la domanda presentata alla Commissione, alla quale domanda il dubbio corrisponde: « Fr. Iosephus Antonius a S. Ioanne in Persiceto, Procurator Generalis Ordinis Fra« trum Minorum Cappuccinorum, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, quae sequun« tur humiliter exponit:

« In Ordinibus regularibus virorum sive etiam monialium stricte dictarum, vota « simplicia, quae usque ad diem Pentecostes h. a. 1918 solemnibus praemittebantur, « erant (et sunt) *perpetua* ex parte voventis (S. Congr. super st. Reg., *Sanctissimus,* « 12 iun. 1858, n. I; et S. C. Episc. et Regul., *Perpensis,* 3 maii 1902, n. V); eaque « vota, usque in diem quo vigere coepit Codex Iuris canonici: *a*) *apud regulares viros* « in Ordinibus clericalibus, ex iustis ac rationabilibus causis, solvebantur ex parte « Ordinis in actu dimissionis professorum (*Sanctissimus,* n. III et IV; et quoad reli« giosos etiam Ordinis laicalis militari servitio adscriptos, S. C. de Relig. *Inter reli« quas,* 1 ian. 1911, n. VIII); *b*) *apud Moniales* vero solvebantur ab ipsa Sede Apo« stolica, ad quam recurrendum erat in singulis casibus iuxta praescriptum decreti « *Perpensis,* n. XII.

« Porro, quum dimissio huiusmodi professorum non videatur contemplari saltem « explicite sub tit. XVI, lib. II, Codicis, *de Personis,* infrascriptus Procurator Generalis « Ordinis FF. Min. Capuccinorum humiliter quaerit:

« Utrum praedicti Regulares, *votis tantum simplicibus sed perpetuis* obstricti, « dimitti deinceps possunt, sicut olim, vi decr. *Sanctissimus* S. Cong. super st. Reg.,

3. Utrum ad normam canonum 199, § 1, et 874, § 1, Parochi, Vicarii parochorum, aliive sacerdotes ad universitatem causarum delegati, possint sacerdotibus sive saecularibus sive religiosis delegare iurisdictionem ad confessiones recipiendas, aut saltem iisdem iam approbatis iurisdictionem extendere ultra fines loci vel personarum, intra quos ad normam can. 878, § 1, fuerit circumscripta; an ad id egeant speciali facultate seu mandato Ordinarii loci. Can. 199, § 1 et 874, § 1.

Resp.: Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

4. An vi canonis 395, § 1, Episcopus teneatur pro quotidianis distributionibus, tam in Cathedralibus quam in Collegiatis, tertiam partem fructuum separare, etiam si in dictis ecclesiis distributiones chorales, quamvis tenues, originem repetant ex privilegio apostolico. Can. 395, § 1.

Resp.: Affirmative.

5. An optio, de qua in canone 396, § 2, censeatur prohibita, etiam ubi viget ex speciali indulto apostolico. Can. 396, § 2.

Resp.: Affirmative.

6. Utrum Canonici iubilati sint exempti a servitio altaris pro sua vice praestando, non obstante contraria consuetudine. Can. 422, § 2.

Resp.: Affirmative.

7. Utrum verba *qui sectae acatholicae adhaeserunt* canonis 542 sint intelligenda de iis, qui Dei gratia moti ex haeresi vel schismate, in quibus nati sunt, ad Ecclesiam pervenerint; an potius de iis qui a fide defecerunt et sectae acatholicae adhaeserunt. Can. 542.

Resp.: Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

8. Utrum, ad normam canonis 567, § 1, et canonis 578, n. 1, novitii et professi a votis temporaneis, si morte praeveniantur, ad eadem ac professi a votis sollemnibus, aut professi a votis simplicibus perpetuis, suffragia ius habeant, etiamsi aliter ferant constitutiones antea approbatae a S. Sede. Cann. 567, § 1 et 578, n. 1.

Resp.: Affirmative et ad mentem.

« 12 iun. 1858, n. IV, respect. *Inter reliquas,* S. C. de Relig., 1 ian. 1911, n. VIII; vel, « si agatur de Monialibus, ad normam decreti *Perpensis* S. Congr. Episc. et Regul. « 3 maii 1902, n. XII, ita ut, data dimissione, ab omni vinculo dictorum votorum et « obligatione liberi fiant;

« vel utrum etiam quoad eosdem professos servare licebit modum dimissionis « qui, sub cap. I, tit. XVI, lib. II, Codicis, servandus praescribitur circa Religiosos « qui vota *temporaria* nuncuparunt;

« et, quatenus affirmative ad hanc secundam partem, quaeritur utrum Reli« giosus (regularis sive monialis), hoc modo dimissus, ipso facto solutus habendus sit « ab omnibus votis religiosis, uti de dimissis professis votorum *temporariorum* statui« tur in can. 648 ».

Mens est: Ordines et Congregationes religiosae possunt congrua eademque suffragia pro omnibus novitiis, temporanee professis et professis a votis sollemnibus aut professis a votis simplicibus perpetuis, praescribere in suis constitutionibus emendandis et pro approbatione exhibendis ad S. C. Religiosorum, ad normam eiusdem S. Congregationis Decretum diei 26 iunii 1918.

Can 569, § 1. 9. Num verba *nisi constitutiones aliud ferant* canonis 569, § 1, ad vocem *libere* referantur, ita ut liceat per constitutiones determinare in quem finem de usu et usufructu a novitiis sit statuendum.

Resp.: Constitutiones ante promulgationem Codicis approbatae servandae sunt sive novitiis adimant ius disponendi de usu et usufructu suorum bonorum, sive hoc ius limitent, seu praefiniant.

Can. 621, § 1. 10. Utrum canon 621, § 1, intelligendus sit tantum de religiosis mendicantibus strictu sensu dictis; an etiam de illis, qui latiori sensu tales appellantur, uti sunt Fratres Ordinis Praedicatorum.

Et quatenus affirmative ad primam partem:

An dicti mendicantes indigeant Ordinarii licentia, si velint stipem petere in dioecesi pro aedificatione, ornatu, etc., suarum ecclesiarum.

Resp.: Affirmative ad primam partem, negative ad secundam; quod vero attinet ad licentiam ab Ordinario obtinendam provisum in cit. can. 621, § 1.

Cann. 756 et 98. 11. Utrum qui ad preces parentum, contra praescriptum canonis 756, a ritus alieni ministro baptizati sunt, pertineant ad ritum in quo sunt baptizati, vel ad ritum in quo, iuxta praescriptum canonis 756, baptizari debuissent.

Resp.: Prout casus exponitur, negative ad 1^{m} partem, affirmative ad 2^{m}.

Can. 822, § 4. 12. Utrum facultas celebrandi Missam in domo privata sit ab Ordinario, ad normam canonis 822, § 4, interpretanda restrictive.

Resp.: Affirmative.

Can. 987. 13. Utrum, ad normam can. 987, impeditis adnumerandus sit is, cuius pater vel mater tantum est acatholicus, alter parens catholicus. Et, quatenus affirmative, an etiam eo in casu, quo matrimonium mixtum datis cautionibus cum dispensatione in hoc vetito contractum fuit.

Resp.: Affirmative in omnibus.

Can. 1205, § 2. 14. An sepultura fidelium, quae locum obtinet in ecclesia subterranea, censenda sit facta in ecclesia in sensu canonis 1205, § 2.

Resp.: Affirmative, si agatur de ecclesia subterranea, quae sit vere et proprie ecclesia, divino cultui addicta.

15. Utrum periculum offensionis, vulgo *malumore*, ex parte fidelium et cleri sit, ad normam canonis 1215, gravis causa, quae excuset a transferendis cadaveribus fidelium e loco in quo reperiuntur, ad ecclesiam ubi funus persolvatur. Can. 1215.

Resp.: Negative, et consuetudinem non transferendi cadavera fidelium, antequam tumulentur, e loco in quo reperiuntur in ecclesiam esse reprobandam.

16. An in collatione paroeciarum non reservatarum possit Episcopus imponere pro una vice tantum moderatam taxam favore Seminarii, etiam si paroecia de qua, obnoxia sit tributo huic Instituto solvendo. Cann. 1355, 1356, 1441.

Resp.: Recurrendum esse in singulis casibus ad S. Congregationes competentes.

17. Utrum Ordinarius, praetermissis iuris sollemnitatibus in Constitutione Apostolica *Dei miseratione* requisitis, matrimonium possit declarare nullum cum interventu tamen defensoris vinculi matrimonialis, quin opus sit secunda sententia, hisce in casibus, nempe: Can. 1990.

1) Si duo catholici, in loco certe antehac obnoxio cap. *Tametsi* Conc. Tridentini, vel post Decretum *Ne temere*, matrimonium civile tantum inierunt, omisso ritu ecclesiastico, et, obtento civili divortio, novum in Ecclesia inire student matrimonium vel novum matrimonium, civiliter initum, in foro Ecclesiae convalidare.

2) Aut catholica pars, quae cum acatholica, spretis Ecclesiae legibus, in templo sectae protestanticae (in loco certe antehac obnoxio cap. *Tametsi* Conc. Tridentini, et ubi Benedictina declaratio extensa non est, vel post Decretum *Ne temere*) matrimonium contraxit, obtento civili divortio, in facie Ecclesiae novum matrimonium cum catholico consorte inire vult.

3) Aut apostatae a fide catholica, qui in apostasia civiliter vel ritu alieno se iunxerunt, obtento civili divortio, poenitentes ad Ecclesiam redire et cum parte catholica alteras nuptias in Ecclesia celebrare desiderant.

Resp.: Casus supra memorati nullum iudicialem processum requirunt aut interventum defensoris vinculi, sed resolvendi sunt ab Ordinario ipso, vel a Parocho, consulto Ordinario, in praevia investigatione ad matrimonii celebrationem, de qua in can. 1019 et seqq.

Romae, 16 octobris 1919.

Petrus Card. Gasparri, *Praeses.*

Aloisius Sincero, *Secretarius.*

Parimenti è stato sottoposto alla Commissione Pontificia per la interpretazione del Codice di diritto canonico il seguente dubbio:

Can. 1251, § 1. *Può ritenersi* tuta conscientia *la dottrina insegnata da alcuni autori, che dopo la pubblicazione del Codice è permesso nei giorni di solo digiuno mangiar carne più volte il giorno?*

L'Emo Presidente della Commissione ha risposto il giorno 29 ottobre 1919: *Negative.* [1]

PIETRO Card. GASPARRI, *Presidente.*

Luigi Sincero, *Segretario.*

[1] Nella adunanza plenaria del 9 dicembre 1917, gli Emi Padri, propostosi il seguente dubbio: *Utrum dubia quae minoris sint momenti aut non multum difficultatis habeant, solvi possint ab Emo Praeside Commissionis,* hanno risposto: *affirmative.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 4 novembre 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Preparatoria*, nella quale, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati e dei Consultori teologi componenti la medesima, si è discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù della Ven. Serva di Dio Maria Michela del Ssmo Sacramento, Fondatrice della Congregazione delle Ancelle del Ssmo Sacramento e della Carità.

Martedì 11 novembre 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Fortunato Redolfi, Sacerdote professo della Congregazione dei Chierici Regolari di S. Paolo, detti Barnabiti;

2) intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Giuseppa Du Bourg, fondatrice della Congregazione delle Suore dette del Divino Salvatore e della Ssma Vergine;

3) intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio proprio con la Messa e dell'elogio da inserire nel Martirologio dell'Ordine in onore del Beato Isnardo da Chiampo, Sacerdote professo dell'Ordine dei Predicatori,

4) e parimenti intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio proprio con la Messa e dell'elogio da inserire nel Martirologio dell'Ordine in onore del Beato Giovanni Pelingotto del Terz'Ordine di S. Francesco.

Martedì 25 novembre 1919, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Francesco da Camporosso, Laico professo dei Minori Cappuccini, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti, *Antipreparatoria*, nella quale, dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima, si è discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù, esercitate dallo stesso Venerabile Servo di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

15 novembre 1919. Il Revmo P. Giovanni Lottini, dei Frati Predicatori, *Commissario della Suprema Sacra Congregazione del S. Offizio.*

18 » » Il sig. avv. Giovanni Guasco, *membro del Collegio degli Avvocati del Sacro Concistoro.*

19 » » L'Emo signor Cardinale Oreste Giorgi, *Protettore della Congregazione degli Oblati di Maria Vergine.*

20 » » Mons. Benedetto Aloisi Masella, *Nunzio Apostolico del Chile.*

27 » » Mons. Ermenegildo Pellegrinetti, *Uditore di seconda classe,* destinandolo a prestar servizio presso la Nunziatura Apostolica in Polonia.

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

25 ottobre 1919. Mons. Francesco d'Aquino Corrêa, Vescovo titolare di Prusiade e Presidente dello Stato di Matto Grosso nel Brasile.

17 novembre » Mons. Andrea Karlin, Vescovo titolare di Temiscira.

Prelati Domestici di S. S.:

2 agosto 1919. Mons. Ignazio Seipel, dell'archidiocesi di Vienna.

5 novembre » Mons. Giovanni Peiffer, della diocesi di Lussemburgo.

» » » Mons. Ignazio Malandrucco, della diocesi di Alatri.

18 » » Mons. Guglielmo Hume, dell'archidiocesi di Nuova Orleans.

» » » Mons. Francesco Müller, del Vicariato Apostolico di Sassonia.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

12 novembre 1919. Al sig. Maurizio Margot, dell'archidiocesi di Parigi.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

25 ottobre 1919. Al sig. capitano Antonio Tommaso d'Aquino Corrêa, Direttore generale delle Poste nello Stato di Matto Grosso in Brasile.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

22 luglio 1919. Al sig. Gerardo Goemaere, della diocesi di Namur.
4 novembre » Al sig. avv. Giuseppe Casini, di Roma.
» » » Al sig. avv. Giacomo Salvatori, di Roma.
6 » » Al sig. Alberto Fleskens, della diocesi di Bois-le-Duc.
12 » » Al sig. cav. Augusto Florio, di Roma.
13 » » Al sig. Enrico Leman-Denoyelle, della diocesi di Tournay.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

4 agosto 1919. Al sig. Eugenio Delchambre, della diocesi di Namur.
7 ottobre » Al sig. Giorgio Adolfo Strieder, del vicariato apostolico di Sassonia.
20 » » Al sig. prof. Aurelio Mariani, della diocesi di Velletri.
» » » Al sig. avv. Fortunato Mongini, della medesima diocesi.
4 novembre » Al sig. dott. Augusto Schumacher, della diocesi di Lussemburgo.
» » » Al sig. avv. Giuseppe Amici, di Roma.
» » » Al sig. Desiderato Pesnel, della diocesi di Coutances.
» » » Al sig. Filippo M. Leone Oberlin, della medesima diocesi.
» » » Al sig. conte Luigi de Kergorlay, della medesima diocesi.
8 » » Al sig. Giovanni Carrol Griffin, dell'archidiocesi di Westminster.
12 » » Al sig. Maurizio Chardard, dell'archidiocesi di Parigi.
18 » » Al sig. Giovanni Verhejien de Roosendal, dell'archidiocesi di Breda.
» » » Al sig. Michele Krings, della diocesi di Treviri.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

20 ottobre 1919. Al sig. dott. Ludovico Mader, dell'archidiocesi di Monaco.
28 » » Al sig. Saturnino J. Unzué, dell'archidiocesi di Buenos Aires.
20 novembre » Al sig. rag. Filippo Cancani Montani, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

16 novembre 1919. Al sig. maestro Filippo Mattoni, di Roma.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

10 novembre 1919. Mons. Anisio Ayres Estéves, della diocesi di Barra.
12 » » Mons. Francesco Ricci, della diocesi di Velletri.
13 » » Mons. Francesco Severiano de Figueredo, dell'archidiocesi di Parahyba.
14 » » Mons. Gregorio Magni, della diocesi di Velletri.
» » » Mons. Tommaso Onnelli, della diocesi di Velletri.
15 » » Mons. Francesco Bracci, della diocesi di Civitacastellana.
» » » Mons. Felice Conti, della medesima diocesi.
19 » » Mons. Marcello Mimmi, dell'archidiocesi di Bologna.
21 » » Mons. Giovanni Battista Imperiali, della diocesi di Sabina.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

6 novembre 1919. Il sig. Walter Raleigh Kerr, dell'archidiocesi di Québec.
19 » » Il sig. visconte Carlo Enrico du Laurent, dell'archidiocesi di Rennes.
21 » » Il sig. conte Isidoro Colonna Czosnowski, di Roma.
» » » Il sig. Emanuele Lopez de Ayala y del Hierro, della diocesi di Madrid.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

14 ottobre 1919. Mons. Antonino Prato, della diocesi di Piazza Armerina.
11 novembre » Mons. Paolo Tüching, dell'archidiocesi di Colonia.
21 » » Mons. Massimino Milani, della diocesi di Sabina.
» » » Mons. Alfredo Ferri, della medesima diocesi.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

13 novembre 1919. Il sig. Giorgio di Carmona, dell'archidiocesi di Messico.

Cappellani d'onore extra Urbem *di S. S:*

10 novembre 1919. Mons. Leone Greco, della diocesi di Lecce.
» » » Mons. Gioacchino Sansonetti, della medesima diocesi.

NECROLOGIO

11 novembre 1919. L'Emo sig. Cardinale Felice De Hartmann, arciv. di Colonia.
14 » » Mons. Pietro Giuseppe Geay, vescovo titolare di Samo.
24 » » Mons. Paolo Gastone Laperrine d'Hautpoul vescovo titolare di Caristo.